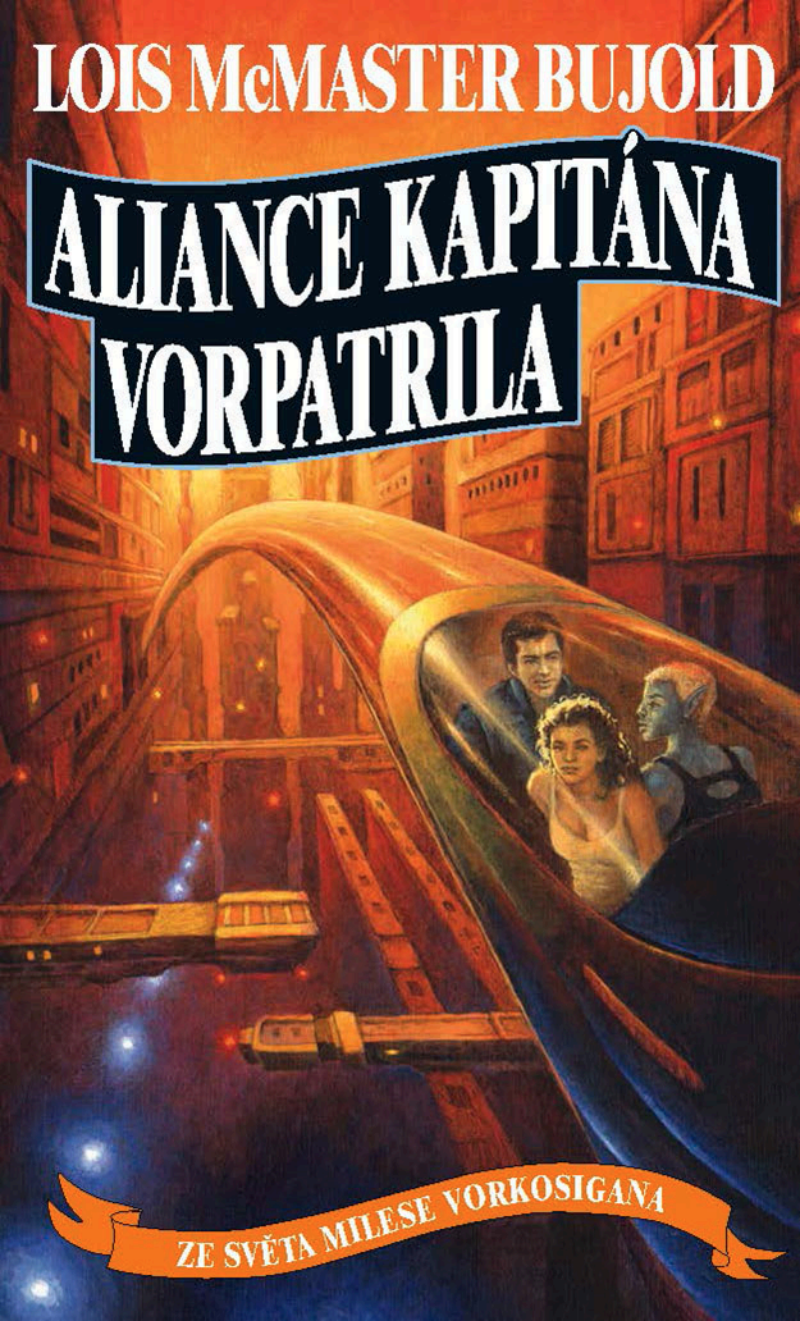

LOIS McMASTER BUJOLD

ALIANCE KAPITÁNA
VORPATRILA

ZE SVĚTA MILESE VORKOSIGANA

Lois McMaster Bujold

**ALIANCE
KAPITÁNA
VORPATRILA**

TALPRESS

Copyright © 2012 by Lois McMaster Bujold
Translation © 2015 by Lenka Petrášková
Cover © 2015 by Martina Pilcerová

Všechna práva vyhrazena.

Žádnou část této knihy není dovoleno použít nebo jakýmkoliv způsobem reprodukovat a šířit bez souhlasu nakladatele.

ISBN 978-80-7197-612-7

KAPITOLA I

Zvonek na Ivanových dveřích se ozval těsně před komarrskou půlnocí, právě když se mu dařilo zotavovat se z časového posunu, skokové nevolnosti a návalu denní práce a chystal se jít konečně normálně spát. Něco si pro sebe tiše zavrčel a neochotně se vydal ke dveřím.

Když uviděl, kdo v nich stojí, říkal si, že měl uposlechnout varování svého instinktu.

„Proboha. Byerly Vorrutyer. Jdi pryč.“

„Ahoj, Ivane,“ opáčil mírně Byerly, jako kdyby to nevlídné uvítání neslyšel. „Pustíš mě dovnitř?“

Ivanovi ve vteřině proběhly hlavou všechny ty přinejmenším komplikované možnosti, které obvykle Byerlyho následovaly, a řekl rovnou: „Ne.“ I ta vteřina zaváhání ale stačila na to, aby Byerly proklouzl za dveře. Ivan si povzdychl a nechal je zase zavřít. Takhle daleko od domova bylo přece jen dobré vidět známou tvář – i když patřila Byerlymu. *Příště se laskavě podívej do kamery a předstírej, že nejsi doma, ano?*

Byerly rychle přešel celým, byť malým, ale pohodlně zařízeným bytem, ve kterém Ivan žil v Solstice. Pronajímal si ho po týdnech. Ivan si ho vybral právě kvůli potenciální dosažitelnosti nočního života v Solstice, jenže bohužel ještě neměl šanci toho využít. Byerly

přešel k širokým proskleným dveřím vedoucím na balkon a ztlumil polarizaci skla tak, aby nebyla vidět svůdně poblikávající světla hlavního města. Vlastně kupole, opravil se v duchu Ivan podle správného komarrského termínu. Celá planeta byla pokrytá systémem kupolí, které oddělovaly toxickou atmosféru planety od dýchatelného vzduchu uvnitř. Byerly ještě pro jistotu zatáhl závěsy a otočil se zpět do místnosti.

Ivan věděl, že své zvědavosti bude litovat, ale přesto se zeptal: „Co ksakru děláš tady na Komarru, By? Není to trochu daleko od domova?“

Byerly se ušklíbl. „Pracuju.“

A skutečně, zkušený pozorovatel jako Ivan si mohl všimnout zřetelných vrásek kolem Byerlyho očí stejně jako jejich bělma, zarudlého od nočního pití. Byerly se z devadesáti procent stylizoval do pózy barrayarského urozeného vorského floutka, který se věnuje pouze pohodlnému zahálčivému životu a pití. Zbývajících deset procent a většina jeho skrytých příjmů ale patřilo jeho práci jako tajného informátora Císařské bezpečnosti. Devadesát procent života si tak prostě užíval, jen čas od času musel odevzdat nějakou tu zprávu. Ivan musel připustit, že takový způsob života může být pěkně ošidný.

Prodáváš svoje přátele Císařské bezpečnosti, řekl mu kdysi Ivan. By tenkrát pokrčil rameny a odpověděl: A pro větší slávu impéria, na to nezapomínej.

Ivana napadlo, který z těch dvou důvodů ho přivedl dnes sem.

Pak v něm převládly dobré způsoby, které do něj natloukli v mládí, a nabídl mu: „Dáš si něco k pití? Pivo? Víno? Nebo něco silnějšího?“ Pak si všiml jak se By bezvládně sesunul na gauč. „Nebo kafe?“

„Jen vodu. Prosím. Musím si vyčistit hlavu a trochu se prospat.“

Ivan odešel do své čisté kuchyňky a naplnil sklenici. Když ji svému nevídanému hostu podával, By řekl: „A co ty děláš tady v Solstice, Ivane?“

„Pracuju.“

By ho gestem vyzval, aby pokračoval.

Ivan se posadil naproti němu a řekl: „Jsem tu se šéfem, který přijel na vojenskou konferenci. A zároveň to zkombinoval s výroční inspekcí komarrské letky. Je to jako účetní uzávěrka, jenže v parádní uniformě.“ Ivan si opožděně uvědomil, že By tohle všechno už musí vědět. Přece ho tady našel, ne? By se nikdy nezastavoval jen tak.

„Ještě pracuješ pro admirála Desplainse?“

„Jo. Jako pobočník, sekretářka, osobní asistent, holka pro všechno, prostě dělám všechno, co potřebuje. Předstírám, že jsem nepostradatelný.“

„A pořád marně čekáš na povýšení, kapitáne Vorpatrile?“

„Ano. A ty mi v tom nepomáháš.“

By se uculil. „Říká se, že v centrále Císařské bezpečnosti kapitáni roznášejí kafe.“

„To je pravda. A mně se to tak líbí.“ Ivan by si přál, aby to tak bylo. Zdálo se to jako pár měsíců, i když už to bylo přes rok, co znovu vzplálo napětí mezi Barrayarem a jeho nejtradičnějším nepřítelem, Cetagandským Císařstvím. Ivana to tenkrát přikovalo na celých 26,7 hodin barrayarského dne včetně víkendů k jeho pracovnímu stolu v centrále a celou dobu přemýšlel o těch nejpříšernějších verzích budoucnosti, které by mohly nastat, a to včetně detailních představ různých verzí smrti.

Válku odvrátil netradiční způsob diplomacie, který měl na svědomí nejprohnanější Gregorův Císařský auditor, no, a bud' me uznalí, i jeho žena.

Tenkrát. Jenže vždycky je nějaké příště.

Ivan si prohlížel Byerlyho, který byl jen o pár let starší než on sám. Měli stejně hnědé oči, tmavé vlasy a olivovou pleť typické pro vzájemně příbuzensky propletenou barrayarskou vojenskou kastu či aristokracii, a vlastně i pro většinu Barrayaranů. By byl menší a štíhlejší než dvoumetrový a ramenatý Ivan, ale on nemusel splňovat Desplainsovu představu reklamně vyhlížejícího důstojníka sloužícího v centrále. Dokonce, když opilecky nemhouřil oči, byl By svým způsobem hezký, stejně jako všichni v jeho klanu, se kterým byl Ivan spojen několika větvemi rodokmenu. To byl problém každého Vora. Měl příbuzné mezi lidmi, které by raději za příbuzné neměl. A ti všichni se čas od času objevili a něco chtěli.

„Co chceš, Byerly?“

„To se ptáš takhle přímo? Takhle se z tebe nikdy nestane diplomat, Ivane.“

„Jednou jsem strávil rok jako asistent vojenského vyslance na barrayarském velvyslanectví na Zemi. Tam jsem si diplomacie užil až až. Tak povídej, By. Chci jít spát. A ty asi taky, když se tak na tebe dívám.“

By rozevřel doširoka oči. „No, Ivane! Má to snad být nabídka? To mě moc těší!“

„Jednou,“ zavrčel Ivan, „jednou ti na tenhle starý vtíp řeknu, že ano, a pak se budu kochat tím, jak kolabuješ.“

By si přitiskl dlaň na srdce a nevinně se uculil: „To bych určitě udělal.“ Vypil sklenici a přestal hrát divadlo. Jeho tvář, tak často vychytralá, teď ztvrdla. „Vlastně mám pro tebe úkol.“

„Napadlo mě to.“

„Určitě ti to bude vyhovovat. Vlastně se dá říct, že ti prokazuju službu. Chci, abys sbalil holku.“

„Rozhodně ne tu, co mi doporučíš. V čem je háček?“

Byerly se zatvářil otráveně. „Ivane, nebuď tak podezřívavý!“

„Jasně.“

By pokrčil rameny. „Bohužel to sám ještě nevím. A povinnosti, které mám k lidem, které doprovázím – a musím říct, že jsou skutečně velmi nepříjemní –“

K lidem, které špehuju, přeložil si Ivan bez těžkostí. Podle jeho názoru byli lidé kolem Byerlyho obvykle nepříjemní. Velmi nepříjemní může znamenat... co?

„– bohužel mám jen málo příležitostí se na ni podívat blíž. Oni o to mají ale ohromný zájem a já mám podezření, že není jen přátelský.“ Na chvíli se odmlčel a pak dodal: „Můžu tě ujistit, že vypadá velmi přitažlivě, toho se obávat nemusíš.“

Ivan se zamračil. „To si myslíš, že odmítnu pomoc dívky v nouzi?“

Byerly zdvihl obočí a narovnal se. „Vlastně musím říct, že tohle asi není její případ, ale dodalo by to tvou akci věrohodnost v očích případného pozorovatele.“ Z kapsy vytáhl malou plastovou fólii a podal mu ji.

Pozadí bylo rozmazané, ale na obrázku bylo zřetelně vidět hezkou ženu jdoucí po chodníku. Věkem mohla být něco mezi dvaceti a třiceti standardními roky, ačkoliv tenhle dojem mohl v porovnání s jejím skutečným věkem klamat. Černé vlasy, zářící oči, pleť zajímavého skořicového odstínu kontrastovala s krémovým těsným tričkem. Rozhodný nos i brada. Buď to byl její přirozený obličej, nebo práce skutečného

umělce, protože nevypadal jako univerzální obličej biologického ideálu, který vymodeloval plastický chirurg. Dlouhé nohy ukryté v kalhotách, těsně obtažených na správných místech. Hezky plná postava. Hezky plná. Jestli je její obličej přirozený, možná že i její tělo? Ivan cítil, že jeho odpor slábně. „Kdo je to?“

„Prý komarrská občanka jménem Nanja Brindis, která se přestěhovala do Solstiky z kupole Olbia.“

„Prý?“

„Mám důvod si myslet, že je to krycí identita. Ale přestěhovala se sem nejspíš skutečně před dvěma měsíci.“

„Takže kdo je to doopravdy?“

„Bylo by prima, kdybys to mohl zjistit.“

„Jestli tají svou identitu z dobrého důvodu, asi mi to těžko řekne,“ Ivan zaváhal. „Má takový důvod?“

„Myslím, že velmi dobrý důvod. A taky si myslím, že není v tajení identity příliš dobrá.“

„To zní dost neurčitě, Byerly. Rád bych ti připomněl, že moje bezpečnostní prověrky jsou vyšší než tvoje.“

„Nejspíš.“ Byerly se zatvářil pochybovačně. „Jenže pořád platí to pravidlo, co nepotřebuješ vědět...“

„Já nebudu zase strkat hlavu do nějakého tvého mlýnku na maso, alespoň dokud nebudu vědět, co víš ty. *Přinejmenším.*“

Byerly rozhodil přepečlivě pěstěné ruce v předstírané porážce. „Ti lidé, se kterými se stýkám, jedou ve velmi komplikovaném případě pašeráctví. A dost jim to přerůstá přes hlavu.“

„Komarrský místní vesmír je významný obchodní uzal. Pašeráky se to tu jen hemží. Dokud se jejich zájmy nestřetnou se zájmem Císařství – a v tom případě s nimi rychle zatočí císařská celní služba – je

obecně přijatým zvykem je ignorovat. A Komarrské obchodní letky si své zájmy taky ohlírají.“

„To jsou dva ze tří.“

Ivan zdvihl hlavu. „Jediné, co tedy zbývá, je Císařská letka.“

„Přesně tak.“

„To je blbost, Byerly. Kdyby tu byl jen náznak toho, že se něco takového děje, bezpečnost by se toho chopila velmi rychle. A tvrdě.“

„Jenže i bezpečnost musí vědět, kde a kam udeřit. A já náhodou provádím takový předběžný průzkum terénu. Nejen proto, že omyly nejsou příliš žádoucí, zvláště pokud se týkají obvinění Vora s rozsáhlými a mocnými styky, ale i proto, že varují skutečné zločince, kteří pak rychle zmizí. A nemáš ponětí, jak vynalézaví v tom jsou.“

„Hm,“ řekl Ivan. „A jakmile se vojenští příslušníci zapletou do nějakého dejme tomu jednoduchého zločinu, stávají se zranitelnými a vydíratelnými.“

By vycenil zuby. „Moc rád vidím, že ti to myslí. To je jedna z tvých mála předností.“

„To jsou léta praxe.“ Ivan zneklidněl. „O tom by měl vědět Desplains.“

„Desplains se o tom dozví, až to bude potřeba. Mezitím si, prosím, pamatuj, že ty to nevíš.“ Byerly se odmlčel. „To samozřejmě neplatí, pokud se moje mrtvola objeví v nějaké neslušné či kompromitující pozici v nějakém příkopu okolní kupole.“

„To je možné?“

„V sázce je velmi mnoho. A nejde jen o peníze.“

„Tak jak s tím souvisí tahle dívka?“

Byerly si znovu povzdychl. „Není se mnou. Určitě není ani s těmi ne-Barrayarany, kteří s nimi jednájí,

ačkoliv je možné, že je to nějaký odpadlík. A rozhodně není tím, co ze sebe dělá. Zbytek budeš muset odhalit sám, protože já nemůžu riskovat a chodit sem podruhé a na další věci nebudu mít v příštích dnech čas.“

Ivan řekl pomalu: „Myslíš, že je v nebezpečí života?“ Protože proč jinak by se do toho snažil zatáhnout jednoho ze svých, i když nepodstatných, přátel? By se neživil charitou.

Jenže na druhé straně se živil pomocí svérázné loajality. A někde pod vší tou přetvářkou a herectvím je to přece jen urozený Vor...

„Řekněme, že bys mě uklidnil, kdyby ses měl na pozoru. Nehodlám vysvětlovat tvé případné nehody tvojí urozené matce.“

Ivan při téhle představě pochmurně přikývl. „Takže kde tuhle předpokládanou dívku najdu?“

„Jsem si dost jistý, že je to skutečná dívka, Ivane.“

„Ty jsi si jistý? S tebou člověk nikdy neví,“ změřil si Byerlyho a By měl tolik slušnosti, že se trochu začervenal při vzpomínce na svého bratrance Dona, dříve sestřenici Donnu. Hrabě Dono Vorrutyer byl stále významnou osobností na politické scéně Vorbarr Sultany.

By odrazil jeho útok a znovu sebral síly. Ivan se při představě Byerlyho v armádě otrásl. „Pracuje jako balicí úřednice ve společnosti rychlých zásilek. Tady máš její adresu – která mimochodem není veřejná, takže pokud nemáš nějakou pohotovou výmluvu, jak jsi ji získal, bylo by nejspíš lepší setkat se s ní v práci. Nejspíš nevede příliš společenský život. Musíš se s ní spřátelit, Ivane. A pokud možno ještě před zítřejším večerem.“ Promasíroval si obličej a přitiskl dlaně na oči. „Vlastně – určitě ještě před zítřejším večerem.“

Ivan přijal kontaktní údaje už bez dalších otázek.

By se protáhl, namáhavě se postavil a zamířil ke dveřím. „Adieu, drahý příteli, adieu. Sladké sny a ať tě sami andělé ukolébají do spánku. Pokud možno andělé se spoustou tmavých kudrn, opálenou pletí a řadry jako měkkými polštáři.“

„Vychladni.“

By se přes rameno uculil, zamával a zmizel.

Ivan se vrátil na gauč, s těžkým žuchnutím se do něj posadil a zahleděl se na fólii. By měl určitě pravdu o těch polštářích. Měl pravdu ještě v něčem? Ivan tušil, že to už brzy zjistí.

Tej si přítomnost toho zákazníka uvědomovala od chvíle, kdy prošel dveřmi deset minut před zavírací dobou. Od doby, kdy před měsícem brala tuhle práci, aby doplnila ztenčující se finance jak Rish, tak svoje, sledovala všechny zákazníky s až nepřírozenou pozorností. Práce, která ji tak přímo vystavila očím veřejnosti, nebyla moc dobrá volba, to věděla hned, ale byla to jediná práce, kterou se svým nedostatkem referencí dostala. Při nástupu se mluvilo o možném postupu do administrativy, a toho se držela. Stále se ale nic nedělo, a ji by zajímalo, jestli to její šéf schválně neodkládá. Mezitím se její nervy trochu uklidnily. Až dodneška.

Na místního byl dost vysoký. Taky dobře vypadal, ale ne jako kdyby byl geneticky upravovaný. Jeho pleť byla po komarrsku světlá a její bledost zdůrazňovalo pletené tmavé tričko s dlouhými rukávy. Přes něj měl šedé sako s mnoha kapsami a na sobě modré kalhoty. Boty vyleštěné, ale přesto ne nové. Celkově působil tím konzervativně mužným dojmem, tak povědomým, ale

přesto ho nepoznávala. Nesl ohromnou kabelu, a přestože do zavírací doby zbývalo jen pár minut, chvíli se ochomýtal kolem displejů. Její spolupracovnice Dotte si vzala dalšího zákazníka, ona sama obsloužila svého a v tu chvíli ten chlapík vzhledl a s úsměvem přistoupil k jejímu stolu.

„Dobrý den,“ vypravil ze sebe a s námahou odpoutal oči od jejího hrudníku. „Nanjo.“

Tak dlouho by mu nemělo přečtení její jmenovky trvat. *Čtete nějak pomalu, pane, že? Takových je vás celkem dost.* Tej mu to oplatila zprofesionálně zdvořilostním úsměvem rezervovaným pro zákazníka, který ještě neprovedl nic otravného.

On zatím vyzvedl svou kabelu na pult a vytáhl z ní ohromnou, asymetrickou a překvapivě odpudivou keramickou vázu. Odhadovala, že to má být cosi abstraktního, ale celkově vytvářela dojem opilé hromady puntíků.

„Rád bych tohle nechal zabalit a poslat na adresu Miles Vorkosigan, Sídlo Vorkosiganů, Vorbarr Sultana.“

Co vám provedl? skoro jí vyklouzlo, ale včas ji zarazil ten nepovědomý přízvuk. Tenhle muž není Komařan, ale Barrayaran. V téhle tiché laciné čtvrti nebývalo nikdy mnoho Barrayaranů. Dokonce i ob generaci po zabrání tohoto území se vítězové raději sdružovali ve svých vlastních enklávách nebo v centrálních částech, kde se nacházely vládní úřady planety a zahraniční obchod. Popřípadě ještě v okolí civilních nebo vojenských letišť.

„Je tam nějaká ulice? Kód?“

„Ne, napište jen kód planety a města. Jakmile to bude na místě, najdou ho tam.“

Odeslání tohoto... objektu přes pět skoků červí dírou musí toho zákazníka stát mnohem víc peněz,

než jaká je jeho cena. Napadlo ji, že by mu to měla říct. „Normální zásilka, nebo premium? Je tam sice cenový rozdíl, ale musím vám říct, že ani s expresní službou to tam nebude o mnoho rychleji.“ Stejně to všechno odchází stejnou skokovou lodí.

„Je větší šance, že s tou premium variantou se to tam dostane bezpečněji?“

„Ne, pane, balení bude stejné. Máme pravidla na to, jak zabalit cokoliv, co se přepravuje skokovou lodí.“

„Dobrá, tak tedy normální zásilka.“

„Chcete to připojistit?“ navrhla pochybovačně. „Základní pojištění už máte v ceně.“ Vyslovila částku a zákazník souhlasil, že to stačí. Popravdě byla částka mnohem nižší než zásilací poplatek.

„Budete to balit vy? Mohl bych se podívat?“

Očima zalétla k displeji digitálních hodin nade dveřmi. To by ji sice zdrželo po zavírací době, ale odesílatelé křehkých předmětů byli na své zboží obvykle hákliví. Povzdechla si a otočila se k pěnovači. Zákazník se postavil na špičky a nakoukl přes pult, jak opatrně umístila tu vázu – letmý pohled na dno jí ukázal čtyřcifernou cenu – zavřela dvířka a zapnula přístroj. Zasyčení, chvilka poblikávání kontrolky a dvířka se znovu rozlétla se závanem oděru, který na chvíli otupil její čich vůči všem ostatním pachům v kanceláři. Sklonila se a zdvihla úhledný blok flexipěny. Rozhodně to té váze z estetického hlediska prospělo.

Ivan Vorpatril, přečetla si jméno na jeho kartě. Byla tam i jeho domovská adresa ve Vorbarr Sultaně. Není to tedy jen Barrayaran, ale zároveň jeden z Vorů, privilegované, dobytelské a arogantní kasty. Dokonce i její otec byl opatrný, když – uřála tu myšlenku v zárodku.

„Přejete si přiložit vzkaz?“

„Ne, myslím, že to mluví samo za sebe. Jeho manželka je zahradnice. Pořád hledá, do čeho by mohla zasadit další jedovaté rostliny.“ Díval se, jak zasunula blok pěny do přihrádky a připevnila nálepku. Pak dodal: „Jsem tu ve městě jen krátce. A co vy?“

„Já už jsem tu vlastně dost dlouho,“ řekla neutrálně.

„Vážně? Docela by se mi hodil místní průvodce.“

Dotte vypnula skenery a světla, aby dala zákazníkovi najevo, že zdržuje. A, zaplaťpánbůh, se zastavila u dveří, aby se ujistila že Tej bezpečně opustí kancelář i zákazníka. Tej mu pokynula, aby šel před ní, a dveře se za nimi zamkly.

Nejstarší lidské osídlení na Komarru, Solstika, vypadalo podle Tej trochu divně. Stárnoucí původní instalace s labyrinty chodeb jí připomínaly vesmírné stanice, ve kterých vyrůstala. Nejnovější sekce lemovaly jednotlivé budovy, ale nahoře se klenula ohromná průsvitná kupole připomínající oblohu. Všichni obyvatelé doufali, že jednoho dne, až bude proces terraformace dokončen, budou mít i oblohu skutečnou. Ostatní sekce, stejně jako tato, byly něco mezi tím. Jejich stavby nebyly tak technologicky dokonalé a jejich kupole stále ještě umožňovaly průhledy do vnějšího prostředí, kam se nebylo radno vydávat bez dýchací masky. Průchod, do kterého vedla jejich kancelář, připomínal spíš ulici než chodbu, takže pro vytrvalého zákazníka nebylo snadné jí zastoupit cestu.

„Takže teď máte volno?“ zeptal se s bezelstným chlapeckým úsměvem. Na chlapecké úsměvy byl ale už trochu starý.

„Ano, jdu domů.“ Tej si pomyslela, jak ráda by šla domů, skutečně domů. Jenže jak má vědět, jestli její

domov ještě skutečně existuje, i kdyby se tam mohla nějakým zázrakem přenést? *Nepřemýšlej o tom.* Bolest hlavy i srdce už byly příliš.

„Taky bych rád šel domů,“ řekl ten muž, Vorpatriil, jako kdyby odpovídal na její myšlenky. „Ale teď to nejde. Co myslíte, můžu vás pozvat na drink?“

„Ne, děkuji.“

„A co na večeři?“

„Ne.“

Vesele vytáhl obočí. „A co na zmrzlinu? Podle mých zkušeností mají všechny ženy rády zmrzlinu.“

„Ne!“

„Můžu vás alespoň doprovodit domů? Nebo se prodeme po parku? Nebo někde jinde? Tady v parku mají jezero a lodičky. Tam by se nám dobře mluvilo.“

„Rozhodně ne!“ Neměla by si vymyslet manžela nebo milence? Zavěsila se do Dotte a nenápadně ji varovně štípla. „Půjdeme na zastávku bublinových vozů, Dotte.“

Dotte se na ni překvapeně podívala, jelikož dobře věděla, že Tej – Nanja, jak ji znala ona – vždy chodila domů pěšky, protože bydlela nedaleko. Ale poslušně se otočila a vyrazila vpřed. Vorpatriil se neústupně vydal za nimi. Předběhl je, znovu se zaculil a zkusil to znovu. „A co takhle štěňátko, nechtěla byste?“

Dotte se pobaveně uchichtla, což moc nepomohlo.

„Nebo koťátko?“

Teď už byly dost daleko od kanceláře na to, aby na něj musela být zdvořilá jako na zákazníka. Zavrčela proto: „Jděte pryč. Nebo zavolám strážného.“

Rozpřáhl paže, jako že se vzdává, a smutně sledoval, jak odcházejí pryč. „A co poníka...?“ zavolal za nimi ještě jako poslední naději.

Dotte se ohlédla přes rameno. To už se blížily ke stanici. Tej se dívala přímo před sebe.

„Myslím, že jsi blázen, Nanjo,“ řekla jí Dotte. „Já bych s ním šla okamžitě už na ten drink. Nebo bych vzala cokoliv z toho, co nabízel dál. Nejspíš kromě toho poníka, ten by se mi do bytu nevešel.“

„Já myslela, že jsi vdaná?“

„No to jsem, ale nejsem slepá.“

„Dotte, zákazníci mě přece balí nejméně dvakrát týdně.“

„Jenže nejsou obvykle takhle neuvěřitelně sympatičtí. A obvykle nejsou ani vyšší než ty.“

„A co to s tím má co dělat?“ podrážděně opáčila Tej. „Moje matka je o hlavu vyšší než můj otec, a klope jim to báječně.“ Stiskla rty. *Teď jim tak báječně nejspíš není.*

Rozloučila se na stanici s Dotte, ale sama pak nastoupila do jiného bublinového vozu. Asi deset minut jela jedním směrem a poté vystoupila na náhodně zvolené stanici, nasedla do jiného vozu a vrátila se na jinou zastávku poblíž svého domu. Udělala to pro případ, že by tam na ni ten muž ještě stále čekal. Rychle vyrazila k domovu.

Poblíž domu se začala už skoro uklidňovat, než se podívala nahoru a zahlédla Vorpatrila přešlapovat na schodišti budovy, ve které bydlela. Zpomalila a přitom předstírala, že si ho ještě nevšimla. Pak zvedla k ústům náramkový komunikátor a vyslovila heslo. Odpověděl jí hned hlas, který patřil Rish.

„Tej? Jdeš pozdě. Už jsem se začínala bát.“

„Jsem v pořádku, jsem hned venku, ale sledují mě.“

Hlas zpozorněl. „Můžeš se je pokusit setrást?“

„To už jsem zkusila, jenže se nějak dostal přede mě.“

„To je špatný.“

„Zvlášť když jsem mu nikdy neřekla svoji adresu.“
Chvilku bylo ticho. „Moc špatný. Můžeš ho na chvíličku zadržet a pak ho vlákat do chodby?“

„Asi ano.“

„Tam se o něj postarám. Nepanikař.“

„Neboj se.“ Nechala komunikátor zapnutý na odposlech, aby Rish všechno slyšela. Pak pomalu přešla posledních pár metrů a zastavila se pod schodištěm.

„Ahoj, Nanjo!“ zamával jí přátelsky Vorpatri. Nepokusil se ani přijít blíž, ani po ní neskočil.

„Jak jste se sem dostal?“ zeptala se nepříliš přátelsky ona.

„Věřila byste, když vám řeknu, že náhodou?“

„Ne.“

„Hm. Škoda.“ Zamyšleně se poškrábal na bradě.
„Mohli bychom si o tom někde promluvit. Jestli chcete, vyberte si kde.“

Dělala, že váhá, a přitom počítala, jak dlouho bude Rish trvat dostat se dolů. Mohla by tam být... teď.
„Dobře. Tak pojdte dál.“

Obočí mu vystřelilo překvapeně vzhůru, ale pak se široce usmál. „To zní dobře. Tak fajn!“

Zdvořile počkal, než vytáhla z kapsy ovládání dveří a otevřela. Když se dveře se zasyčením rozestoupily, následoval ji do malé chodby s výtahem. Naproti výtahu seděla žena s rukama ukrytými pod vestou, jako kdyby jí byla zima. Hlavu měla zakrytou velkou vzorovanou šálou. Pak vytáhla zpod vesty štíhlou ruku v rukavici a namířila na něj velmi nekompromisně vypadající paralyzér.

„Pozor!“ vykřikl Vorpatri a k Tejinu překvapení se ji pokusil strčit za sebe. Tím se jen lépe vystavil jako

cíl pro Rish. Paprsek paralyzérou ho zasáhl do kole-
ne a padl jako podřatý strom. Alespoň Tej si mysle-
la, že takhle nějak by podřatý strom mohl padat, ne
že by nějaký padat skutečně viděla. Většina stromů,
které měla příležitost vidět, byla zasazena ve sklení-
ku a neměla možnost se chovat takhle nepřístojně.
V každém případě ale padl k zemi, ruce mu bouch-
ly o podlahu jako větve a ozvalo se hlasité cvak, jak
mu hlava bouchla o podlahu. „Auuuu...“ zasténal bo-
lestně.

Tiché bzučení paralyzérou nebylo slyšet. Nikdo ne-
vykoukl ze dveří, aby se podíval, co to bylo za ránu,
i když ta se Tej zdála hlasitá dost.

„Prohledej ho,“ nařídila jí Rish stroze. „Budu tě
krýt.“ Stáhla se z dosahu jeho dlouhých, i když nepo-
chybně dost bezmocných rukou a mířila mu na hlavu.
Vorpatriil jí sledoval opilýma očima.

Tej si klekla a začala mu prohledávat kapsy. Jeho
atletickou postavu netvořily jen dobře ušité šaty. Pod
prsty cítila vypracované tělo.

„Aha...“ zamumlal Vorpatriil po chvílce. „Vy dvě
patříte k sobě. Tak to je dobře...“

První věc, která Tej padla do ruky, byla malá fólie,
kterou měl zastrčenou do náprsní kapsy. Byla to její
fotografie. Zamrazilo ji.

Popadla ho za hladce oholenou bradu, zadívala se
mu do očí a zeptala se tvrdě: „Jsi nájemný vrah?“

Oči mu pořád ještě pořádně nezaostřovaly, kvůli
zásahu paralyzéroem. Vypadalo to, že si tu otázku pro-
mýšlí: „No...vlastně...“

Tej ho přestala vyslýchat a znovu mu začala prohle-
dávat kapsy. Vytáhla mu peněženku, kterou už před-
tím viděla. Pak ovládnutí dveří, podobné, jako měla

sama. A nakonec malý paralyzér, který měl ve vnitřní kapse. Žádné vražednější zbraně nenašla.

„Ukaž, podívám se,“ řekla Rish a Tej jí poslušně podala paralyzér. „Kdo to vlastně je?“

„Hele, já vám to řeknu,“ zamumlala jejich oběť, ale znovu zmlkla, když viděla namířený paralyzér.

V peněžence našla kreditní kartu. Pod ní byla velmi oficiálně vyhlížející bezpečnostní karta s dlouhým kódem a jménem *kapitán Ivan X. Vorpatril, Barrayarská Císařská bezpečnost, Správa, Vorbarr Sultana*. Dále byl uveden jako pobočník admirála Desplainse, šéfa správy, a nechyběla komplikovaná adresa se spoustou alfanumerických řetězců. Také našla balíček maličkých obdélníkových kartiček z tuhého papíru, na kterých bylo pouze jméno Lord Ivan Xav Vorpatril a nic jiného. Pod prsty cítila vystupující povrch písma. Podala je Rish, aby se na ně také podívala.

Pak, vedena náhlým impulsem, mu stáhla jednu z naleštěných bot, takže reflexivně smrštil nohu, a podívala se dovnitř. *Vojenské boty*. Aha, tak to vysvětluje jejich neobvyklý vzhled. Velikost dvanáct dé. Nevěděla, proč by jí to mělo být podezřelé, číslo bot souhlasilo s ostatními proporcemi jeho těla.

„To je barrayarský vojenský paralyzér, kódovaný k použití jednou osobou,“ prohlásila Rish. Zamračila se, když viděla tu hromadu identifikačních karet. „Tyhle vypadají dost skutečně.“

„Taky že jsou,“ ozval se z podlahy jejich vězeň horlivě. „Zatraceně. By se nezmiňoval o žádných modrých dámách, krysa jedna. To je...líčidlo?“

Tej zamumlala nejistě: „No, ti lepší nájemní vrahové asi budou mít dobré dokumenty. Je prima vědět, že na nás neposlali žádného průměrného amatéra.“

„Nájemní vrahové?“ zasípěl Vorpatril z podlahy. A jmenuje se tak vlastně doopravdy? „To jste z Jacksonu nebo co? Tam máte nájemné zabijáky. To jste nějakého čekaly? To by hodně vysvětlovalo.“

„Rish,“ řekla Tej s narůstajícím pocitem obav. „Myslíš, že by to mohl být skutečný barrayarský důstojník? Co budeme dělat?“

Rish se nejistě ohlédla ke dveřím. „Tady nemůžeme zůstat. Někdo by sem mohl každou chvíli přijít. Raději ho vezmeme nahoru.“

Vězeň se nesnažil křičet ani vzpouzet, když jeho bezvládné tělo nacpaly do výtahu, vyvezly ho přes tři poschodí a pak ho vlekly chodbou do rohového bytu. Když ho vtáhly do bytu, poznamenal vesele: „Tak jsem se dostal do vašeho bytu hned na prvním rande! No tak, jaký je ten Vorpatril chlapík!“

„Tohle není rande, ty idiote,“ vyštěkla na něj Tej.

K jejímu vzteku se ještě víc usmál.

Trochu nervózní z jeho stále přátelského pohledu ho dost tvrdě upustila na podlahu malého obývacího pokoje.

„Ale mohlo by být...“ pokračoval neochvějně dál, „...pro někoho, kdo má zvláštní chutě, tedy ano. Škoda, že já to nejsem, ale víte, dokážu být flexibilní. Na druhou stranu o mém bratranci Milesovi jsem občas dost pochyboval. Ten si na Amazonky dost potrpí. Vždycky jsem si myslel, že si tím něco kompenzuje...“

„To nikdy nezmlkneš?“ zeptala se ho Tej.

„Ne, dokud se nezasměješ,“ odpověděl jí napřímo. „To je první pravidlo při balení holek. Když se zasměje, přežiješ.“ Po chvílce ještě dodal. „Omlouvám se, že jsem vás... ehm...vyplašil. Já na vás rozhodně útočit nechci.“

„A taky nebudeš,“ zamračila se Rish. Odhodila na gauč šálu, rukavice i vestu a znovu vytáhla svůj paralyzér.

Vorpatril na ni zůstal zírat s otevřenými ústy.

Těsné černé tílko a volné kalhoty odkrývaly hodně kůže v barvě lapis lazuli, protkané nazlátlými žilkami. Její platinově plavé vlasy a špičaté modré uši rámovaly něžnou tvář. Pro Tej, která ji znala celý život, to byla Rish, prostě *Rish*, ale měly spoustu důvodů, aby se držely stranou od lidí, od první chvíle, co se dostaly na Komarr.

„To není líčidlo! To je... to je genetická modifikace?“ zeptal se jejich vyjevený vězeň.

Tej ztuhla. Barrayarané byli pověstní svou netolerancí a zaujatostí vůči genetickým variacím, ať náhodným mutacím či genetickým modifikacím.

„Protože jestli jsi tohle chtěla sama, pak je to v pořádku, ale jestli ti tohle někdo udělal *schválně*, tak to je... prostě *zlé*.“

„Já jsem vděčná za svou existenci a se svým vzhledem jsem spokojená,“ odpálila ho Rish stroze a rýpla do něj hlavní paralyzér. „*Tvůj* názor mě ani v nejmenším nezajímá.“

„A není důležitý,“ vložila se do jejich diskuse Tej, která se cítila uražená za Rish. Copak nebyla jednou z barončiných Klenotů?

Podářilo se mu omluvně mávnout rukou. Že by už vliv paralyzérů ochaboval? „Ne, je to úžasné, madam, skutečně. Jen mě to překvapilo.“

Zdálo se jim, že mluví upřímně. O Rish skutečně nevěděl. Neměl by nájemný vrah lepší informace? A pak ten jeho bizarní pokus Tej chránit, tam dole v chodbě. A pak to ostatní. Stále více v ní rostl podvě-

domý strach, že se dopustily vážné chyby, stejně vážné, jako kdyby to byl skutečný nájemný vrah.

Tej si klekla, aby mu stáhla komunikátor ze zápěstí. Komunikátor byl masívní a nepříliš moderní.

„Dobře, ale nehraj si s tím, prosím,“ povzdechl si. Zněl spíš rezignovaně než vzdorovitě. „Při pokusu o zneužití se roztaví. A dostat nový je fakt fuška. Nej-spíš to dělají schválně.“

Rish si ho prohlédla. „Ten je také vojenský.“ Odložila ho na stolek pod lampičku k ostatním věcem.

Kolik detailů ještě musí souhlasit, než se rozhodnou, že jsou pravdivé? *Možná to záleží na tom jak, velký průšvih* by byl se zmýlit. „Máme ještě nějakou fastpentu?“ zeptala se Tej Rish.

Modrá žena zavrtěla hlavou, až se jí zlaté vlasy rozlétly. „Ne od té doby, co jsme byly na stanici Pol.“

„Mohla bych zkusit nějakou sehnat...“ Tady byla droga pravdy v soukromém držení nelegální. Tej si byla ale jistá, že se určitě dá sehnat stejně jako všude jinde.

„Sama a v tuhle dobu nikam nepůjdeš,“ namítla Rish tónem, který nepřipouštěl diskusi. Zamyšleně si muže na podlaze prohlédla. „Vždycky můžeme zkusit staré dobré mučení...“

„Hej!“ namítl Vorpatriel pořád ještě trochu roztřeseným hlasem. „Co takhle zkusit staré dobré zdvořilé otázky, napadlo vás to vůbec?“

„Jenže to nadělá moc hluku,“ řekla Tej, jako kdyby ho neslyšela. „Zvlášť v tuhle dobu. Vždyť víš, jak slyšíme Sera a Seru Palmiovy odvedle.“

„Zatracení bezdomovci,“ zamumlala Rish. Nebylo to od ní hezké, ale i ji rušili v noci příliš hluční sousedé. A Tej si navíc nebyla jistá, jestli ony dvě vlastně také nejsou bezdomovkyně.

A to byla další divná věc. Ten muž se nesnažil volat o pomoc. Pokoušela se rozhodnout, zda by se dopadený nájemný vrah dokázal chovat takhle chladnokrevně. Vorpatril se zdál být chladnokrevný dost. Nebo si možná myslel, že má dost důkazů na to, aby se jich nemusel bát. Prostě záhada.

„Měly bychom ho svázat dřív, než ho přejde ochromení,“ navrhla Tej při pohledu na jeho pohybuující se končetiny. „Nebo ho budeš muset znovu střílet.“

Ani teď se nepokoušel vzdorovat. Tej se trochu obávala, že mu poškodí tu jeho bledou pleť, a tak zavrhla drsný plastový provaz z kuchyně a vytáhla své měkké šátky, kterými mu chtěla svázat alespoň zápěstí. Nechala ale Rish, aby je pořádně utáhla.

„Tohle je tedy vážně prima,“ pozoroval je pobaveně Vorpatril. „A jestli k tomu ještě vytáhnete pírka na lechtání – máte nějaká pírka? Protože kostky ledu fakt nesnáším. Jenže vám stejně musím říct, že ráno budete mít problém. Víte, doma, kdybych se ráno neukázal v práci včas, nikdo by se ničeho asi neobával. Jenže tady jsem na Komarru. Po čtyřicetileté asimilaci s Císařstvím, která mimochodem probíhá dost dobře, jsou tu ještě pořád jedinci, kteří nás nemají v lásce. Když zmizí barrayarský voják, místní bezpečnost to bere velmi vážně a jsou dost rychlí. Tak si říkám... že by se vám nemuselo zamlouvat, kdyby mě vysledovali až k vašim dveřím.“

Jeho komentář je nepříjemně zaskočil. „Víš někdo, kde jsi?“

Rish odpověděla za něj: „Ten, kdo mu dal tvůj obrázek a adresu.“

„Aha. Ano.“ Tej se schoulila. „Kdo ti dal mou fotku?“
„Hm, náš společný známý? No, možná že ne náš

společný, vlastně toho o tobě moc nevěděl. Ale myslel si, že ti hrozí nějaké nebezpečí.“ Vorpatril si ironicky prohlédl pouta, která ho vážala ke kuchyňské židli, kterou za tím účelem přivlekly. „A vy si to asi myslíte taky.“

Tej se na něj nevěřičně zadívala: „Chceš říct, že tě sem někdo poslal, abys mi dělal *ochránce*?“

Zdálo se, že ho její nevěřičný tón zaskočil: „No a proč ne?“

„Kromě toho důvodu, že jsme tě my dvě ženy dostaly sem úplně bez boje?“ opáčila Rish.

„No, než jste mě sem dostaly, nadřely jste se docela dost. A navíc, já holky nebiju. Nikdy. Tedy kromě Delie Koudelkové, ale to mi bylo dvanáct a ona si začala. Její a moje matka to braly sportovně, ale strýček Aral ne, a ten mi to tenkrát důkladně vysvětlil.“

„Zmlkni už,“ nařídila mu Rish. „Nic nedává smysl.“

„Pokud říká pravdu, tak ano,“ řekla pomalu Tej.

„I kdyby říkal pravdu, tak blábolí,“ namítla Rish. „Vystydne nám večere. Pojď se najíst a pak se rozhodneme, co s ním uděláme.“

Tej se váhavě nechala odvést do kuchyně. Když se ohlédla přes rameno, zahlédla v očích toho muže záblesk naděje, který okamžitě zhasl, když pochopil, že se nevrátí. Slyšela ještě, jak si pro sebe mumlá: „Sakra, možná jsem měl pro začátek zkusit ty poníky...“

KAPITOLA 2

Ivan seděl ve tmě a uvažoval, jak si vede. Nebylo to povzbudivé.

Ne že by jeho pověst, co se žen týče, nebyla úplně zasloužená, ale získal si ji díky chytrosti, ne pouhému štěstí, a také díky tomu, že se držel několika prostých zásad.

První zásadou bylo navštěvovat místa, kam chodí ženy, které už hledají společnost – večírky, taneční zábavy, bary. Rozhodně ne svatby, protože tam mají ženské v hlavách všelijaké myšlenky. Za druhé, být zábavný, třeba trochu drzý, ale ne nevkusný, a rozesmát ji. Body navíc za upřímný smích. A pak už pokračovat podle situace. Deset ku jedné mu zatím jeho pokusy vycházely, pokud se jeho cílová skupina skládala alespoň z deseti či více žen. Byla to prostá statistika, jak se snažil více než jednou vysvětlit svému bratrancovi Milesovi.

Do té zasilací společnosti vkročil s vědomím, že mu situace nehraje do karet. Byla tu pouze jedna rybka, na kterou líčil. Musel mít úspěch hned napoprvé. Zkusil pevnost pout, ta ale držela na měkké šátky neočekávaně dobře. *Já za to nemůžu.*

Může za to Byerly, rozhodl se konečně. Ivan se stal obětí jeho nedostatečné informovanosti, jako tolik lidí

před ním. Ivan se už setkal s příliš ochrannými typy, ale nikdy nenarazil na takovou, která by ho střelila ze zálohy, jakmile prošel dveřmi. Ta nepřátelská modrá ženská... byla záhada. Záhady neměl rád. Nikdy v jejich řešení nevynikal, dokonce ani jako dítě. Jeho netrpěliví kamarádi mu hlavolamy obvykle rvali z rukou a dokončovali jejich řešení za něj.

Rish byla neuvěřitelně krásná – silné kosti, elegantní svaly, pleť, která se při pohybu třpytila – ale zároveň vůbec nebyla žensky přitažlivá, alespoň ne tak, aby si ji někdo chtěl k sobě přivinout. Působila jako kříženec skřítky s hrozným. Byla menší a štíhlejší než Nanja a velmi pružná, ale když ho vlekly nahoru, všiml si, že je také mnohem silnější. Podezřívá ji také, že má geneticky zrychlené reflexy a kdoví co ještě. Bylo by asi nejlepší obdivovat její krásu zdálky, jako každé umělecké dílo, kterým bezpochyby byla.

Ale čím dílo? Taková míra genetické manipulace s lidmi byla naprosto nemožná na jakémkoliv ze tří planet Barrayarského Císařství. Tedy pokud si ji někdo nenechá udělat sám na nějaké jiné planetě, ale v tom případě by pro něj bylo lepší tam zůstat. Nanja rozhodně nebyla Komařanka ani Barrayaranka, to by určitě musela zareagovat úplně jinak na jeho slavné jméno a adresu, na kterou nechal odeslat tu příšernou vázu. Takže nejenže není zdejší, ale také tu nebude dlouho.

Její elegantní geneticky upravená společnost působila téměř cetagandsky. Jenže ani Cetagandané si nelibovali v lidských novinkách. Jejich estetické zábrany v této oblasti byly velmi přísné, rezervované pro důležitější a dlouhodobější cíle. Co se zvířat a jejich genomu týče – když se Cetagandané pustili do

téhle a případně i rostlinné oblasti, bylo nejlepší očekávat neočekávané. Při té vzpomínce se otrásl. Velmi rád by ze svého listu podezřelých vyškrtl Cetagand'any, velmi rád.

Ivan se rozhlédl po zšeřelém obývacím pokoji. Ujistil se, že není spoután v malé, tmavé místnosti. Byla to velká tmavá místnost s městskými světly prosvítajícími za oknem. A na třetím podlaží, čili vysoko od země. Povzdychl si a zavrtěl svázanýma nohama. Ty ohavné plastové provazy, kterými připoutaly jeho kotníky k židli, se pomalu natahovaly. Možná, že se předtím měl více snažit utéct. Jenže ty dvě ženy ho vzaly přesně tam, kam se chtěl dostat, dovnitř a přesně za tímhle účelem. Promluvit si. Pravda, měl na mysli *přátelský rozhovor*, ne výslech, ale jak bylo to úsloví, které tak často používal Miles? *Nikdy nepřerušuj nepřítel, když dělá chybu*. Ne, že by tyhle ženy byly nepřátelé. Alespoň v to doufal. By mu to taky mohl vysvětlit trochu víc.

Dalším pravděpodobným podezřelým z genetické modifikace takového rozsahu byla samozřejmě planeta Jacksonovo Doupě se svým systémem. To byla téměř stejně nepříjemná varianta, pro kterou bohužel svědčilo mnoho malých náznaků, které se od těch žen dozvěděl.

Jacksonovo Doupě nemělo jednotnou planetární vládu. Vlastně tam žádná vláda ani nebyla. Namísto vlády řídilo systém mnoho velkých klanů – naposledy, když o nich Ivan slyšel, jich bylo sto šestnáct. Jenže to množství se neustále měnilo kvůli jejich vnitřním válkám. K tomu ještě bylo nutné připočítat množství menších klanů. Klany obvykle neměly velká území na povrchu planety, ale chovaly se spíše jako velké sou-

peřící podniky. Díky tomuto systému, nebo spíše nedostatku systému nebylo příliš pravděpodobné, že se Jacksoniáni dokážou spojit řekněme k velké vojenské invazi na území svých sousedů. Jenže když tam člověk nepatřil k nějakému klanu, neměl žádnou ochranu, a tak to pro něj mohlo být velmi zlé.

Ivan si bez problémů představil mnoho různých důvodů, proč by měly dvě mladé ženy utíkat z Jacksonova Doupěte. Jakýkoliv rozumný člověk, který neměl vazby k vládnoucí struktuře – strukturám – by měl z toho místa emigrovat, pokud to bylo možné. Ta pravá záhada byla, proč by je někdo měl pronásledovat. Atentát nebyl zas tak obvyklý, a mezihvězdný atentát už vůbec ne. Pokud se tyhle dvě ženy dostaly až na Komarr a stále se ještě tolik bojí, musí po nich jít někdo, kdo má velmi bohaté zdroje a rozhodně po nich nejde v dobrém.

Místnost se nezmenšovala. Ani se víc nestmívalo. Dokonce ani vody nepřibývalo. Nezměnila se. Ale ta židle... ta byla najednou mnohem tvrdší. Zahýbal rameny a hýžděmi a připomněl si v duchu všechna pravidla předcházení trombózám během dlouhých letů. Jako kdyby neměl dost paranoidních představ už tak. Ačkoliv nohy ho už po zásahu paralyzérem přestaly skoro brnět.

Takže jak se tyhle dvě ženy daly dohromady a jaký je mezi nimi vlastně vztah? Je ta modrá žena přítelkyně, obchodní partnerka, milenka nebo ochránkyně té druhé? Nebo všechno dohromady, anebo ještě něco tajemnějšího? Když řekl, že si potřebuje odskočit, Rish nakonec měla poslední slovo v hádce o tom, jestli je bezpečné ho rozvázat. Na Ivanovo žalostné *Jak dlouho na vás ještě musím neútočit, abych vám dokázal, že*

na vás útočit nechci? skoro roztála ta druhá, Nanja, ale s tou zlatookou to nehnulo. Nakonec Nanja odešla z místnosti a Rish mu přidržela plastový džbán.

Vyprázdnit se pro něj byla taková úleva, že se vlastně ani nestyděl. Rishina nezemská krása byla úchvatná i zblízka, když ji viděl ve větším detailu. Nijak ho ale nevzrušila, ani když mu chladnou rukou přidržela úd na správném místě. Byla tak neosobní a zkušená jako trénovaná zdravotnice. Což bylo dobře. Ivan by za sebe asi nedokázal ručit, kdyby se toho úkolu chtěla zhostit její společnice.

Takže to, že ten úkol připadl na Rish, mohlo znamenat i to, že Rish je starší a má ji ochraňovat? Možná, že ty dvě ženy byly uprchlé otrokyně. Mohly zažádat o azyl, protože otroctví bylo v celém Císařství nezákonné, a dokonce ještě víc nezákonné než genetické úpravy lidí. I když se stále vedly hádky o tom, co je a co není genetická úprava a co to vlastně znamená. Pokud byla Rish vytvořená otrokyně, mohla by být dostatečně cenná, aby ji někdo pronásledoval. Sakra, možná, že to Nanja byla tím, kdo jí i ukradl, to je možné. To by někoho mohlo asi dost naštvat...

Na to, že tahle planeta měla jen něco přes devatenáct hodin dlouhý den, to vypadalo, že má před sebou dlouhou noc. Ivan se zadíval na svůj komunikátor a snažil se odhadnout čas do rozbřesku a do doby, kdy se neobjeví v práci. Jeho kreditka, použitá v Nanjině kanceláři, ukáže Císařské bezpečnosti jeho poslední místo výskytu. Nanjina kolegyně bude předvolána k výslechu, jakmile se k ní vyšetřující důstojník dostane, a pravděpodobně nebudou potřebovat ani fastpentu, aby Ivana identifikovala. Císařská bezpečnost – ne místní bezpečnost, s čímž se Ivan svým

dvěma věznicím ještě nesvěřil – bude pravděpodobně tlouct na jejich dveře ještě před tím, než se stihnou pohádat o to, zda mu dát nebo nedat snídani. Ivan by odhadoval, že ta hezká a vyvinutá Nanja se ho v té hádce asi nejspíš zastane...

Zatajil dech, protože od okna zaslechl slabý škrábatý zvuk. Byt byl ve třetím poschodí. Pod kupolí nefoukal žádný vítr, který by, řekněme, mohl hýbat větvemi tak, aby škrábaly na sklo, a to i za předpokladu, že by venku nějaké stromy byly. Vlastně se ani nepodíval. Otevřel ústa a tiše vydechl. No, pomyslel si optimisticky – možná, že Císařská bezpečnost ani nečekala do rána...? *A jestli věříš tomuhle, tak mám ještě bratrance, který má na prodej Hvězdný most ve Vorbarr Sultaně...*

Ozvalo se zasyčení a pak bylo vidět slabou záři, to jak tenký plazmový paprsek vyřízl do okna otvor. Ivanovi připadalo, že vidí dva tmavé stíny za oknem. Ve třetím patře? Museli stát na nějaké gravitační paletě. Tabule nerozbitného skla bezhlučně zmizela.

Ivan celkem čekal návštěvu Císařské bezpečnosti a tak se ani moc nesnažil uniknout. Ale ne v tuhle dobu a ne oknem. Zdálo se, že Nanjina paranoia má mnohem větší opodstatnění, než si myslel.

Ivan si nepříjemně uvědomil, že je stále ještě připoután k té zatracené židli. I kdyby se mu nějakým heroickým vzepětím podařilo odtrhnout nohy od židle (a při té příležitosti by přišel o boty), jeho zápěstí by zůstala připoutaná k židli. Takže to nejlepší, co by mohl udělat, by bylo bosky, shrbeně a s židlí na zádech se vydat proti pravděpodobně ozbrojeným vetřelcům. Možná, že by se mohl ohnat a praštit je židlí do holeně...? Ivan rozhodně netoužil po druhém zá-

sahu paralyzérem a to ani za optimistického předpokladu, že ti dva nemají nějaké horší zbraně.

Ivan se proto uvolnil a čekal, až oba tmavé stíny vklouznou dovnitř, a pak se tiše ozval: „Jestli hledáte ty dvě ženské, musím vám říct, že jdete pozdě. Dávno se sbalily a vypadly.“

Ze tmy se ozvalo tiché zamumlání, což znělo trochu jako *Co to sakra ...?* A pak Ivan zahlédl slabý odraz čoček, to jak se k němu obrátily dvě hlavy s nočním viděním.

„Klidně můžete rozsvítit,“ pokračoval Ivan už nahlas. „A můžete mě taky rozvázat.“ A jakoby pro větší důraz svých slov na židli poskočil.

Oba stíny vykročily k němu. Jeden si stáhl noční vidění a stiskl vypínač na zdi. Ten druhý vyjekl „Jau!“ a dlaněmi si zakryl oči a spěšně si také stáhl čočky. Ivan si všiml, že je to laciné civilní vybavení, tedy ne že by na tuhle práci potřebovali nějaké speciální modely.

První vetřelec přišel blíž. Ivan si unaveně všiml, že zase mává paralyzérem. „Kdo sakra jsi?“ vyštěkl na něj.

Dva chlapi. Komarrský přízvuk. Normální výška i postava, ačkoliv komarrský fenotyp nebyl zdaleka tak ustálený jako barrayarský. To byl důsledek jejich století obchodu a procházejících obchodníků, zatímco Barrayar byl odříznutý od zbytku vesmíru. Tmavé oblečení, které na ulici určitě nepůsobilo nápadně.

„Před pár minutami bych řekl, že jsem absolutně náhodná oběť, ale teď si začínám myslet, že jsem někdo, koho si spletly s vámi,“ prohlásil Ivan vlídně. „Nepředpokládám, že byste mě chtěli rozvázat?“

„A proč jsi přivázaný?“ chtěl vědět ten druhý.

„No, mučily mě,“ dodal Ivan horlivě. *Nanjo, Rish, vzbud'te se!* „Hrozně. Celé hodiny.“

Druhý muž si ho pochybovačně prohlížel. „Nevidím žádné rány.“

„Bylo to psychické mučení.“

„Jaké?“

„No,“ začal Ivan s tím, co ho napadlo jako první, „napřed se svlékly a pak –“

První muž řekl: „Nevybavuj se s ním, idiote. Nevyšlo to. Prohledáme to tu a pak vypadnem.“

„A bylo to ještě zajímavější – nechcete vědět, co mi dělaly s ledovými kostkami...?“

„Nevezmeme s sebou radši jeho?“

Paralyzér pochybovačně mávl ve vzduchu a pak se ustálil ve znepokojivé linii k Ivanově tváři. „Rozhodneme se pak. Napřed ho střelím.“

A pak se budete ptát? V nějakém mnohem ohavnějším místním kutlochu, mnohem hůře dostupném například pro Císařskou bezpečnost? Zatraceně, *Miles* by dokázal ty dva ukecat, aby ho rozvázali. Jo, a pravděpodobně by je naverboval, aby pracovali pro něj ještě dříve, než by ty rozvázané provazy dopadly na zem. Prst na spoušti se zlehka pohnul...

Zabzučení paralyzéra se ale ozvalo odjinud, ze stínů zšeřelé chodby. Dva paprsky, dva přímé zásahy do hlavy, ten nejefektivnější způsob zneškodnění protivníka, pokud se ho podařilo trefit. Tady byla vzdálenost velmi malá. Oba vetřelci padli na podlahu jako dva pytle.

Ivan sebou mimoděk trhl. „No, bylo načase, že jste se taky vzbudily,“ zahlaholil vesele.

Rish vykročila do světla a za ní po špičkách vyřapala Nanja. Ani jedna z nich na sobě k Ivanovu zklamání neměla průsvitnou noční košilku. A bohužel také ani jedna z nich nespala nahá, což byla ještě větší škoda.

Namísto toho měly obě na sobě něco jako trikot, vhodný spíš do tělocvičny. Nebo pro náhlá probuzení v případě nočního přepadení.

„Víte, jestli jsem ve vás náhodou vzbudil dojem, že vám nevěřím, tedy že nevěřím tomu, že po vás někdo jde, tak to беру zpátky,“ začal Ivan. Kývl směrem ke dvěma zhrouceným postavám na podlaze. „Znáte je?“

Rish si klekla a otočila je tváří vzhůru. Nanja se jim zadívala do tváře.

„Ne,“ řekla Rish.

„Jsou to nějací najatí místní,“ řekla Nanja znechuceně. Tvář jí najednou ztuhla. „Našli nás. Nejen na Komarru, ale i *tady*. Rish, co budeme dělat?“

„Pojedeme podle plánu.“ Modrá žena se postavila a zadívala se na dvě bezvědomé postavy. „Napřed je nejspíš zabijeme.“

„Počkat, počkat!“ vyhrkl Ivan v náhlém záchvatu paniky. Nepochybně to myslela vážně, i když to neřekla příliš nadšeně. „Tedy, souhlasím s vaším názorem, že to jsou nějací místní. Což nejspíš znamená, že toho moc nevědí. A já si ale nemyslím, že vás chtěli zavraždit. Spíš unést.“ A po chvílce ještě dodal: „A za to, že jsem vás před nimi zachránil, nedostanu nic? No, pusa by byla prima, ale praktičtější by bylo mě rozvázat.“

Nanja se na něj dlouze zadívala, ale pak kývla. Za nesouhlasného dozoru své modré společnice si klekla a rozvázala Ivanovi pouta. Ivan si zhluboka vydechl, promnul si ztuhlá zápěstí a kotníky a pak se teprve opatrně postavil. Pokoj se s ním točil jen nepatrně.

Neměl by sice tolik tlačit na pilu, ale odvážnému štěstí přeje, a tak nastavil tvář k polibku, jen tak, aby viděl, co se stane.

Chvilka zaváhání. Pak rozšířila oči, které měly zblízka úžasnou barvu starého sherry, světlejší než její pleť, a byly lemované dlouhými černými řasami. K jeho neskrývanému potěšení se natáhla a letmo ho líbla na tvář.

„Vidíš?“ kvitoval to povzbudivým tónem. „Ani to nebolelo.“ Místo, kam ho políbila, příjemně brnělo.

Nohou strčil do jednoho ležícího muže. Rish už mu vyprazdňovala kapsy. Pak vyhlédla velkou obdélníkovou dírou, která dříve bývala oknem. Dovnitř zvenčí trochu táhlo.

Těsně pod ním se vznášela antigravitační paleta, jakou používali technici při opravách výškových budov. Na ní stál velký koš, do jakého se ve velkých hotelích obvykle cpou kopice špinavého prádla. Ivan odhadoval, že dvě omráčené ženy by se tam snadno vešly také. No ano, klasická zápletka. Ale zase by to nebylo nijak nápadné. Nikoho by nenapadlo blíž zkoumat nějaký koš, pokud by ho nevezli nějakým nevhodným místem.

Stáhl se zpátky a otočil se k oběma ženám. „Ano, chtěli vás unést. Ne zavraždit. Tedy pokud vás nechtěli zavraždit a pak někam uklidit vaše těla. Co je pravděpodobnější?“

Nanja si pažemi objímala hrudník, jako by jí byla zima. „Nejspíš je možné obojí. Hlavně záleží na tom, co jsou zač.“

„Nemáte náhodou představu, kdo by na vás tyhle samozvané nindži posílal? Ne, hloupá otázka, беру to zpět. Mohly byste mi laskavě říct, kdo to je a proč to dělá?“

Zavrtěla hlavou. Kudrny se jí rozlétly kolem hlavy.

„Nemají žádnou identifikaci, peníze, prostě nic,“ jen paralyzéry, rukavice a jinak jen žmolky v kapse.

Ivan si poprvé všiml, že oba vetřelci mají na rukách tenké průsvitné rukavice. Laciné, jaké milióny lidí používají na ochranu rukou při špinavé práci. Nebylo tu nic zvláštního, nic, co by se dalo vysledovat, stejně jako u jejich ostatního zařízení. Byli tak chudí, nebo tak mazaní?

„Tihle dva můžou mít venku ještě někoho,“ napadlo Ivana.

„Máme možnost utéct přes střechy,“ řekla Nanja.

„Už jste to někdy zkoušely?“

„Ano,“ zamračila se na něj Rish. Ivan to nebral osobně, mračila se na něj v zásadě pořád. „Sbal si, Tej.“

Tej? No, Ivan přeci dávno tušil, že *Nanja* není její pravé jméno. Modrá žena se takhle před ním prořekla poprvé. Znamenalo to, že mu začíná věřit, anebo že je tak vystrašená?

„Kam půjdete? Víte to?“ zeptal se Ivan.

Rish mu odsekla: „To není tvoje věc,“ zatímco Nanja-Tej řekla: „Proč se ptáš?“

Ivan raději odpověděl Nanje. „Napadlo mě, že byste se mohly schovat na pár dní u mě. Trochu se vzpamatovat a naplánovat si co dál bez časové tísně. Nemáme spolu nic společného, takže vás vaši nepřátelé nebudou moci jen tak u mě najít. Je to asi nejbezpečnější místo, které právě teď mám. A nechci za to nic.“

Nanja zaváhala. Přikývla. Rish si povzdychla.

„Co tedy uděláme s těmihle?“ kývla Rish hlavou na dvě ležící těla. „Nejjistější by bylo je zabít...“

Ivan stále ještě nevěděl, která z těch dvou tu vlastně velí. Ale ta dvě těla skutečně představovala vážný problém. Nejjednodušší by bylo zavolat Císařskou bezpečnost na Komarru, aby sem poslali profesionální čističe. Ivan si při té příležitosti vzpomněl, že si má

znovu vzít svou peněženku, paralyzér a komunikátor. Nikdo nic nenamítal. Jenže...

Velmi opožděně napadlo Ivana, v jaké situaci asi By musí být, když o ochranu dvou žen požádal kancelářskou kysu a ne, řekněme, cvičenou ochranku. *Třeba to považoval za vtipné*, napadla Ivana neuspokojivá odpověď, ale... jak utajené je asi Byovo vyšetřování? Co když je prostě mimo dosah svých obvyklých kontaktů a agentů, nebo je v tom možná i něco víc? By naznačoval, že jeho současné cíle mají vysoké kontakty v armádě – jak vysoké? A kde? Přišel snad By na nějakou korupci v samotné Císařské bezpečnosti na Komarru?

Zatraceně, při rozdělování úkolů by se měly sdělovat jasně všechny informace. Neměl by to být test inteligence. Nebo hůř, záhada. Ivan frustrovaně sykl. Příště až uvidí Byerlyho, tak toho vorského floutka zaškrtní.

Toho vorského floutka, který, jak Ivan věděl, sice zřídka kdy, ale přesto podával hlášení a přijímal rozkazy od Císaře Gregora osobně...

„Nezabíjejte je,“ řekl Ivan úsečně. „Sbalte se co nejrychleji. Použijeme vaši únikovou cestu a pak pojedeme ke mně. Na cestě ale zavolám bezpečnost Solstiky a nahlásím, že jsem na procházce viděl vloupání. Nechte jim otevřené dveře a nechte všechno na místě. Myslím, že tu toho bezpečnost najde dost, aby ty dva zatkla a na nějaký čas je dala k ledu. Až přijedou, jejich případní společníci tam venku zmizí, pokud tam ještě budou. Dává to smysl?“

Rish pomalu přikývla. Nanja-Tej už byla na cestě do své ložnice.

Ivan podlehl pokušení – a podle jeho názoru to bylo

oprávněné pokušení – a nakoukl za nimi do místnosti. V bytě byla jen jedna ložnice a ta neměla okna. Jedno rozházené dvojlůžko. Hm. Znamená to snad něco...?

Dvě ženy byly sbalené dřívě, než by Ivan věřil, že je možné. Všechno naskládaly do tří tašek. Ivan si uvědomil, že si to musely nacvičovat. Sebral ze země provazy a šátky a nacpal si je do kapes a pak vrátil svou židli na její místo ke kuchyňskému stolu. Všechny své otisky prstů, vlasy a kožní buňky tu bude muset nechat. Ale možná nakonec poslouží jako zajímavý test schopností bezpečnosti Solstiky.

Tej se nervózně třásla na kraji střechy a v ústech měla strachem sucho. Barrayaran mluvil do svého komunikačního velmi uvěřitelným rozplizlým hlasem opilce.

„... Jo, měli jste to vidět. Jdu takhle po ulici. No a co byste řekli, jsou tam dva chlapi na paletě ve třetím patře a lezou dovnitř oknem. Nechce se mi věřit, že by tam zrovna teď myli okna, že ne? Bože, křičí tam nějaká ženská...!“ Vorpatril se pousmál a přerušil spojení.

Solstika vlastně nikdy nespala. Všude bylo dost světla, aby bylo vidět, co je čeká, i když šero proměnilo všechny okolní barvy do různých odstínů sépiové a šedé.

„Ty první, Tej,“ řekla Rish. „Opatrně. Pak ti hodím tašky.“

Tej pár kroků poodstoupila a ohromným skokem se přenesla na střechu protější budovy. Tři poschodí nad zemí. Bezpečně dopadla na nohy a otočila se, aby chytila tašky. Rish skočila za ní. Volný oděv na ní zaválal, ve vzduchu udělala salto a doskočila metr a půl za Tej, vzpřímená a jistá jako gymnastka.

Vorpatril se chmurně zahleděl na propast před sebou, odstoupil o něco víc než pár kroků, rozběhl se a skočil. Tej ho zachytila za ramena, když při doskoku zavrával.

„Ach,“ vydechl. „Nebylo to tak hrozné. Díky za tu menší gravitaci Komarru. Skoro to vynahradilo ten nemožně krátký den. Tohle byste na Barrayaru zkoušet nechtěly.“

Vážně? Tej se chtěla ptát na detaily, ale neodvážila se. A navíc nebyl čas. Rish už je vedla pryč. Když překonaly druhý skok na třetí budovu, objevila se v dálce blikající světla bezpečnosti a rychle se blížila.

Vorpatril se zahleděl na ulici mezi další budovou, která měla nejméně šest metrů. „*Tohle* ale skákat nebudeme, ne?“

„Ne,“ řekla Tej. „Je tady venkovní schodiště. Je to pak jen jeden blok na nejbližší stanici bublinových vozů.“

Než si rozdělili tašky a obešli záměrně nespěchavým krokem blok, podařilo se jim znovu popadnout dech. Těch pár rozespálých lidí na zastávce jim věnovalo sotva jeden pohled. Rish si ovázala šál kolem tváře, aby se lépe ukryla a Vorpatril jim zatím vybral čtyřmístný vůz a zaplatil navíc za to, že si k nim nikdo nepřisedne a pojedou expresní trasou. Zdvořile si sedl na sedadla tváří do protisměru, nařukal adresu a stáhl stínění oken. Vůz zamířil do tunelu a se sykotem nabral rychlost.

Noc se pomalu měnila v ráno. Tej si toho všimla, když vůz vystoupal po dlouhém oblouku mezi dvěma sekcemi kupole. Na horizontu se chvěla tenká červená linka. Po chvílce se vršky nejvyšších věží rozzářily jako v ohni a východní okna odrazila jasně oranžovou záři, zatímco na ulicích byla ještě tma. Vyšší domy

v nižších sekcích také odrážely světlo nepravidelnými vzory.

Při tom pohledu užasla. Prakticky nikdy před sebou takhle neviděla celou Solstiku. Od chvíle, kdy přijely, vycházela z bytu prakticky pouze na nákupy a do práce, přičemž Rish nebyla venku nikdy. A možná, že to byla chyba. Zůstat na jednom místě byla možná jen iluze bezpečí. „Co jsou vlastně zač tyhle kupole?“

Vorpatril si mohutně zívla a zadíval se směrem, kterým hleděla ona. „Hm. Nejspíš meziplanetární válka jako obnova měst. Tohle jsou sekce zničené během bojů při Barrayarské anexi, nebo později při Komarrské revoluci. Uvolnilo se tak místo pro spoustu nových budov.“ Pobaveně se na ní zahleděl. „Skutečný Komarran by tohle ovšem věděl. I kdyby nepocházel přímo ze Solstiky.“

Stiskla čelisti a zrudla. „To to bylo tak patrné?“

„Ne hned,“ ujistil ji. „Tedy až do chvíle, kdy jsem uviděl Rish, samozřejmě.“

Rish si rukou v rukavici stáhla šál hlouběji do tváře.

Po dalších pár minutách a kilometrech jízdy se dostali do obchodního a vládního centra kupole, do oblasti, ve které Tej nikdy nebyla. Zastávka, na které vystoupili, byla o dost rušnější a Rish se snažila mít hlavu co nejvíce skloněnou. Přešli ulici a pak obešli půl bloku, až se dostali k vysoké, nové budově. Vorpatril jim otevřel dveře. Chodba byla větší než celý Tejin byt, vykládaná mramorem a zdobená skutečnými květinami v květináčích. Výtahová šachta jako by se táhla až do nebe.

Vystoupili z výtahu do tiché chodby vyložené měkkým kobercem, přešli až na konec a pak dalšími zamčenými dveřmi do předsíně a nakonec do obývacího

pokoje, s balkónem a výhledem na celé město. Byt byl strážlivě zařízený a uklizený, kromě několika osobních věcí, které se tu a tam povalovaly.

„Proboha, kolik je to hodin!“ vyjekl Vorpatril, když byli uvnitř. „Promiňte, musím se umýt první.“ Vyrazil vpřed a cestou ze sebe strhával oblečení. Kabát, košili, boty skopl cestou. Právě si rozepínal pásek na kalhotách, když se mu ještě podařilo křiknout přes rameno. „Udělejte si pohodlí, já budu hned hotový. Bože, musím spěchat...“ Dveře ložnice se za ním zavřely.

Tej a Rish se na sebe dívaly. Tahle neplánovaná zastávka byla ještě víc dezorientující než ten předchozí panický úprk.

Tej obešla byt, prohlédla si kuchyň vyvedenou v černém mramoru a nerezové oceli. I přes jeho kulinářské sliby našla v lednici jen čtyři láhve piva, tři láhve vína, z toho jednu otevřenou, a šest balíčků, jejichž nelákový obal prozradil, že to jsou vojenské přísady. Otevřená krabice čehosi, na čem bylo napsáno *instantní krupky*, se osamoceně krčila na prázdné polici. Ještě si nedočetla návod k přípravě, když se rozlétly dveře a z nich vydusal opět Vorpatril: tentokrát plně oblečený, ještě vlhký ze sprchy a čerstvě depilovaný s učešnými vlasy. Sebral své rozházené boty a rychle si je nazul.

Obě s Tej si povzdychly - *hele já to viděla!* – zamžikala Rish. Ta zelená barrayarská uniforma mu vážně sluší, že? Jako by měl náhle ramena širší, nohy delší a tvář... více nečitelnou.

„Vážně musím letět, nebo budu v práci pozdě, a to zas bude poznámeček,“ informoval je Vorpatril a strčil si mezi zuby nerozbalenou vojenskou přídělovou tyčinku, aby si mohl zapnout tuniku. Pak ji pro změnu

zastrčil do kapsy u kalhot a popadl Tej za ruce. „Poslužte si vším, co tu najdete, večer toho přinesu víc, slibuju. Nechoďte ven. Nikam nevolejte a nezvedejte hovory. Zamkněte dveře a nikoho nepouštějte dovnitř. Jestli se tu ukáže ta krysa Byerly Vorrutyer, řekněte mu, ať přijde později, že s ním chci mluvit.“ Upřeně se jí podíval do očí: „Nejste tu vězni. Ale prosím, buďte tu, až se vrátím.“

Tej polkla.

Jeho stisk na chvíli zvroucněl a v očích se mu mihl záblesk smíchu. Formálně jí políbil obě ruce, což mělo mít na Barrayaru zřejmě nějaký hlubší význam, zaculil se a pak vyběhl. Vnější dveře se zavřely a nastalo náhlé ticho, jako kdyby s sebou vzal i všechen vzduch.

Po strnulé chvílce se vzpamatovala, a vyšla na balkon. Podle úhlu paprsků budou mít zřejmě o něco později výborný výhled na komarrské solární zrcadlo, které napomáhalo terraformaci. Ze svého bytečku ho nikdy neviděla.

Teď se jí zdálo, že se dlouhou dobu krčila ve stínu. Každý plán se jí dříve či později rozpadl v chaos, její dávný život v krvavé cáry. Je to pryč. Pryč.

Zpátky se nevrátím.

Možná, že je načase, aby se znovu nadechla a vymyslela nějaký další, vlastní plán.

Naklonila se přes zábradlí nad hloubku dvaceti pater. Daleko pod sebou zahlédla, jak z budovy spěšně vyběhla postava v zeleném a odkráčela pryč.

KAPITOLA 3

Tej i Rish strávily své první minuty o samotě tím, že prozkoumaly únikové cesty. Luxusní byt měl jen jedny dveře, ale z chodby vedly výtahy na obou koncích a také únikové schodiště. Tej předpokládala, že tu bude i balkón, ale aby mohl sloužit jako úniková cesta, musely by mít buďto antigrav, nebo nějaké jiné vybavení, které neměly. Dál prozkoumaly vnitřní prostory, zda se tu nenachází nějaké sledovací zařízení, případně jiná nemilá překvapení. Buď tu nebylo nic, anebo to bylo velmi rafinovaně skryté. Zámek na dveřích byl mnohem lepší než průměrný, jak si Rish s uspokojením všimla. Ale samozřejmě žádné normální dveře by nemohly zastavit skutečně odhodlaného a dobře vybaveného útočníka.

Rish našla v kuchyňce malou pračku a začala prát všechno špinavé prádlo, které si spěšně sbalily, snad v naději, že jejich příští útěk bude trochu lépe organizovaný. Tej objevila kapitánovu luxusní koupelnu a rozhodla se osvěžit dlouhou koupelí.

Jeho vůně se ještě držela ve vlhkém vzduchu, podivně příjemná a vábivá, jako kdyby jeho imunitní systém volal po jejím: *pojd' uděláme si nějaké parádní protilátky...* Usmála se té hloupé představě. Položila se do prostorné vany plné horké vody a v duchu se

ještě bavila jeho dost nevhodným způsobem flirtování a prastarou hrou na seznamování, která byla tím zábavnější, že nevěděl, jak na něj nahlížely. Po chvíli si uvědomila, že je to poprvé od pádu jejího klanu, poprvé za ty dlouhé měsíce. Tahle myšlenka a ostatní vzpomínky, které přišly s ní, stačily tu chvíli spolehlivě zničit.

Prsty na nohou zamíchala vodu. Od té doby, co se začaly ukrývat na Komarru, stihly strach a smutek překrýt méně nebezpečné myšlenky, tedy až do minulé noci. Nebylo vůbec logické, že se cítila v tomto novém úkrytu poměrně v bezpečí. Kdo je tenhle Ivan Vorpatril a jak ji vlastně objevil? A proč? Ležela ve vodě, vlasy se vznášely kolem ní jako závoj a hluboce se nadechla jeho vůně, jako kdyby jí mohla něco napovědět.

Voda nechladla, protože vana měla ohřívadlo. Ale po nějaké době se jí začala vraštit kůže na prstech a tak vylezla z vany a osušila se. Když vyšla oblečená ven, zjistila, že Rish už objevila nezabezpečený terminál a snaží se najít nějaké zprávy, které mohla kupole Solstika uveřejnit o vloupání do jejich bytu.

„Našli něco?“

Rish pokrčila útlými rameny. „Moc ne. Jen časovou známku a naši adresu. Podle hlášení svědka přijela hlídka na místo a tam našla dva muže s vybavením ke vloupání. Podezřelí jsou zadrženi kvůli vyšetřování. To nezní, jako kdyby je někdo doopravdy zatkl.“

„Myslím si, že to tady asi normálně nedělají,“ zapochybovala Tej.

Rish popojela v souboru dolů. „Hlídka byla přivolána ke vloupání... na stanici bublinových vozů došlo k vandalismu... skupina nezletilých se pokusila zne-

užít kreditní kartu... Aha, tady je něco. Návštěvníci baru zadrželi muže, který kradl veřejné dýchací masky. Podezřelý byl zadržen, odvážným návštěvníkům patří díky. Chápu, proč by nikdo za takový zatykač nemusel platit... Strážníci tu sice byli včera dost čilí, ale kriminalita je tady dost nudná.“

„Myslím si, že je to úleva. Můžeš se jít vykoupat, jestli chceš. Koupelna je tu fantastická v porovnání s tou příšernou sonickou sprchou, co jsme měly. Vážně doporučuji.“

„Asi to udělám,“ souhlasila Rish. Postavila se, protáhla a rozhlédla se kolem. „Snobský byteček. Zajímalo by mě, jak si ho s tím barrayarským platem vojenského úředníka může dovolit. Nikdy jsem si nemyslela, že by byli nějak přeplácení. A jejich systém jim nedovoluje přivydělat si nějak bokem.“ Odfrkla si pohrdavě nad takovým plýtváním lidskými zdroji.

„Nemyslím si, že je to jeho skutečný domov, on bydlí na Barrayaru. Myslím, že tu jen pracuje.“ A podle toho, co našly v kuchyňce, přijel dost nedávno. Nebo možná jen nevaří? Tej kývla k terminálu. „Co bychom o něm asi našly tady?“

Rish zdvihla zlaté obočí. „Tohle pošahané Císařství asi nenechává svá vojenská tajemství na veřejné planetární síti.“

Všechny informace na Jacksonově Doupěti byly přísně kontrolované. Znamenaly peníze, moc i bezpečí a jen díky informacím se uskutečňovaly či padaly domluvené obchody. Na druhou stranu si Tej vzpomínala, jak jí její oblíbení učitelé z mládí popsali zcela jiný informační systém. Byli to tři Beřané, které její rodiče dovezli za velmi obtížných podmínek na Jackson. Ti jí popsali planetární informační systém svého domova,

který prý byl celý veřejný. To by člověka dokázalo dovést k šílenství, a snad i k sebevraždě. A přesto zůstávala kolonie Beta jednou z nejpokrokovějších a nejvíce inovativních planet v systému. Proto ostatně přivezli právě tyhle tři jako její učitele. Ze všech instruktorů, které kdy měla, byli tihle Beťané jediní, jejichž odchodu jí bylo líto. Časem se jim začalo stýskat a neprodloužili smlouvu na další rok. Většina planetárních systémů pak byla něco mezi tím, něco mezi veřejnou a kontrolovanou informovaností.

„Myslím, že moc přemýšlíme,“ řekla Tej. „Nemusíme přece hledat jeho tajemství, jen to, co o něm ví každý.“ *Každý kromě nás.*

Rish stiskla rty, ale kývla a ustoupila. „Tak se podívej, jestli najdeš něco užitečného.“

Tej se posadila. Rish sice za svého pobytu v bytě měla mnohem víc času naučit se s informačním systémem zacházet, ale jak obvyklé je tady asi jméno Vorpatril? Naklonila se k obrazovce a zadala jméno.

Jako první se objevila komarrská databáze se slibným názvem *Barrayarští Vorové*. Všechno tu bylo, v abecedním pořádku, od V do V. Zdálo se, že na třech barrayarských planetách existují stovky a stovky Vorpatrilů. Pokusila se seřadit jména podle významu.

Na vrcholu seznamu našla jméno Hrabě Falco Vorpatril. Hrabata na Barrayaru byla náčelníky klanů a každý vládl určitému území neboli Okrsku na severním kontinentu jejich planety. Tej předpokládala, že jsou svým způsobem podobní jacksoniánským baronům, vládcům velkých klanů. Jenže tihle své postavení dědili a nemuseli si je zasloužit prací a piklemi. Zdálo se jí, že tenhle systém není tak dobrý, rozhodně nezajišťoval, že vládnout budou ti nejsilnější a nej-

chytřejší. *Nebo nejzrádnější*, připomněla si. Hrabě Falco vypadal jako dobrosrdečný bělovlasý dědeček a rozhodně neměl syna Ivana. Takže dál.

Následovalo dalších pár vysoce postavených vojenských důstojníků a pár členů císařské provinciální vlády s archaicky znějícími tituly. Našla i admirála Eugina Vorpatrila, ale ani ten neměl syna Ivana.

Opozděně si vzpomněla na ty malé papírové kartičky z Vorpatrilovy kapsy. Bylo zřejmě několik Ivanů Vorpatrilů, včetně jednoho ředitele školy na Sergyaru a obchodníka s vínem na jižním kontinentu, ale Ivan Xav bude jen jeden.

Jeho záznam byl krátký, jen přes půl obrazovky, ale nechyběl obrázek. Vypadal na něm mnohem mladší. Věk jeho vzhledu jen prospěl. Tej si nebyla jistá, jak jen dokáže na takovémhle oficiálním obrázku vypadat tak chlapecky. Jeho datum narození jí prozradilo, že je mu třicet čtyři standardních let. Záznam zmiňoval jeho otce Lorda Padmu Xava Vorpatrila, který zemřel, a jeho matku Lady Alys Vorpatrilovou, která ještě žije.

Na chvíli se zarazila. Datum smrti jeho otce se shodovalo s datem jeho narození. *To je zvláštní*. Takže její Ivan Xav je polosirotek a byl jím odjakživa. To se zdálo... bezbolestné. Nemůže vám přece denně a neustále chybět někdo, s kým jste se nikdy nesetkali.

Vzpomněla si na tu jeho příšernou vázu. Komuže ji to posílal? Skousla spodní ret a velmi pečlivě vypsala to složité jméno. Všechna ta vorská jména jí připadala stejná.

Proboha.

Velmi neobvyklé jméno, Vorkosigan. Sotva deset živých mužských představitelů. Měla ho ale poznat.

Hrabě toho klanu se objevil, jakmile seřadila záznamy podle významu. Byl druhý hned za císařem Gregorem Vorbarrou, Hrabě, Admirál, Regent, Premiér, Vicekrál... Aral Vorkosigan. Jeho záznam čítal snad několik metrů hustě psaného textu. Mezi jeho neoficiální tituly patřily takové přezdívky jako *Komarrský řezník a Gregorův vlk*. Skutečně měl syna Milese, podobného věku, jako byl Ivan Xav. Vor Miles měl také delší záznam než kapitán Vorpatri, i když ne tak dlouhý jako jeho otec.

Tej toho o historii těchto světů věděla víc než průměrný Jacksonián. Nikdy ale nemyslela, že se sem skutečně dostane, natož že tu bude uvězněná celé měsíce, a tak podrobnosti neznala. Její původní únikový plán byl Barrayarským Císařstvím jen projet, a pokud možno se ani nedotknout povrchu Komarru či Sergyaru, jen prosvištět jejich orbitálními stanicemi na Escobar. Nebo alespoň na Kolonii Beta. Tam by Rish nikomu nepřipadala divná. No dobrá, trochu by se asi pozastavovali, ostatně k tomu byla *stvořena*, ale nikdo by jí neubližoval. Prostě na téhle planetě se rozhodně zastavovat nechtěla.

Barrayar měl jednu z nejpodivnějších historií ze všech planet, co znala, plnou mýtů a pověstí o odvážných lidech. Jeho historie začínala ve dvacátém třetím století, kdy se poprvé objevilo cestování červími děrami a umožnilo lidstvu dostat se ze staré dobré Země. Protože tu byl dýchatelný vzduch, usadilo se na téhle planetě asi padesát tisíc kolonistů, kteří zůstali naprosto odříznutí, když se jejich jediné spojení červí dírou ukázalo jako nestabilní a zkolabovalo. Předpokládalo se, že jsou všichni mrtví, a na šest století byli ztraceni a zapomenuti.

Až do té doby, než je před více než sto lety objevili – ke své neskonale lítosti – Komařané, kteří našli novou červí díru. Objevitelé našli nový a zaostalý svět. Následná, dvacet let trvající cetagandská okupace, kterou Komarr podporoval, sice neuspěla ve snaze ten svět dobýt, ale podařilo se jim ho militarizovat.

O generaci později po ukončení velmi nákladné okupace se Barrayarané vyřítili ze svého světa ven a na oplátku zabrali Komarr. Nejspíš tím chtěli zabránit jakýmkoli dalším pokusům je zcivilizovat. Tento úspěch je pak vedl dál až k nešťastné invazi na vzdálenější Escobar. Tento výpad nicméně skončil strašným neúspěchem díky vytrvalému odporu Escobaru a jeho sousedů včetně pokrokové Kolonie Beta. Barrayar utrpěl veliké ztráty, včetně života korunního prince.

Pro jacksoniánské studenty historie bylo neutuchajícím zdrojem respektu a úžasu, jak se zlému Císaři Ezarovi podařilo udržet nově objevenou planetu Sergyar i během jednání, a ještě před svou smrtí ji pevně připojit k Císařství a trůn předat svému pětiletému vnukovi. Poté se celé Císařství víceméně usadilo a začalo spíš upevňovat vlastní hranice, než že by se věnovalo jejich rozšiřování. Nicméně Barrayarané zůstali dost nepříjemnými sousedy a Jacksoniáni byli velmi rádi, že nesousedí přímo s nimi, ale že se mezi nimi rozkládá komplexní systém mnoha skoků přes Hegen Hub s planetou Pol.

Toto všechno plus další dvě planety tohoto císařství musel člověk překročit, aby se dostal do bezpečí Escobaru nebo Kolonie Beta. Ach jo.

Tej se vrátila k záznamu Ivana Xava. Vážně tu bylo už jen o málo víc, než jí napověděly jeho kapsy, nic-

méně se alespoň věrohodnost těch informací potvrdila. Zdálo se, že je vorský důstojník střední hodnosti s průměrnými odpovědnostmi. Prostě průměrný člověk.

Tak proč tedy hledal mě? Než mohla vyzkoumat něco víc, vynořila se z koupelny Rish a nabídla jí oběd, který sestával z poloviny vojenského přídělů, nechutného, leč výživného, a poloviny láhve vína pro každou. Víno bylo překvapivě dobré, ačkoliv Tej si myslela, že k té tyčince by se spíš hodilo pivo. A potom na chvíli upadla na gauči do vyčerpaného spánku. I když už tady strávila několik měsíců, krátký den jí pořád ještě nedělal dobře. Pořádně se nevyspala od doby, kdy sem přijely.

Od doby, kdy...

Ivan se zpozdil jen o pár minut, což se dalo s klidným srdcem svést na ranní zácpu bublinových vozů mířících z centrální kupole na vojenské letiště. Naštěstí se ta zácpa dala krásně pozorovat i z jejich kanceláře ve vyšším patře. Barrayarské velení bylo trochu nešťastně umístěno mezi nižší budovou poblíž letiště a orbitálními a skokovými stanicemi, ale hostující admirál a jeho loajální asistent na dnešek neměli žádné povinnosti, které by je odeslaly na orbit.

Desplains, úsporný a schopný důstojník kolem padesátky, si Ivanův upravený ale přesto trochu unavený vzhled změřil ironickým pohledem. „Opilecké ráno, Vorpatrile?“

„Ne, pane, neměl jsem ani kapku. Unesly mě dvě překrásné ženy a celou noc mě držely ve svém bytě jako vězně. Vůbec jsem se nevyspal.“

Desplains se pobaveně uchechtl a zavrtěl hlavou: „Své sexuální fantazie si nechte pro své přátele, Ivane. Teď do práce.“

Ivan vzal své poznámky a diář a následoval ho ven.

Tříhodinová ranní porada s místním personálem byla mnohem větší mučení než celá minulá noc a Ivanovi se dařilo držet pozornost jen proto, že se neustále štípal do ucha. Odpolední program vypadal trochu zábavněji. Měla to být soukromá plánovací porada s Desplainsovým inspekčním týmem, což byla sestava bystrých a čas od času trochu zlomyslných důstojníků, kterým se důvěrně říkalo Vorští jezdci z Apokalypsy, ačkoliv jen dva z nich se mohli honosit jménem s předponou Vor.

Ivan měl celou hodinu na oběd, kdy se mohl věnovat vlastním záležitostem. *Znovu* schroupal jednu krysí tyčinku, nalil si šálek kávy, zajedl jej dvěma prášky, aby se zbavil své ospalosti, a zamyslel se nad tím, že by mohl použít svůj zabezpečený terminál. Nakonec namísto toho, aby začal dlouhé a pravděpodobně frustrující vyhledávání, zavolal do vedlejší budovy. Jméno admirála Desplainse mu prorazilo cestu.

Vedle komarrské Císařské bezpečnosti sídlilo místní centrum Galaktické Císařské bezpečnosti, i když jak moc ty dvě kanceláře spolupracovaly, nikdo nevěděl. Jakmile prošel vstupní chodbou, připomněly tiché chodby bez oken Ivanovi sídlo Císařské bezpečnosti ve Vorbarr Sultaně. Všechno tu bylo ryze účelné, tajemné a trochu depresivní. *Nejspíš jim to tu konstruoval stejný architekt. A pak se asi oběsil.*

Nejlepším analytikem specializujícím se na Jacksonovo Doupě byl kapitán Morozov. Ivan se s ním setkal dvakrát, vždy v záležitostech týkajících se jeho bratran-

ce Milese. Podle Ivanových zkušeností bylo vždy lepší získat osobní zkušenost. Morozov shodou okolností také znal Ivanovy bezpečnostní prověrky a Ivan ho našel sedět nad terminálem podobným tomu, jaký si pamatoval z předchozího setkání před pár lety. Jen tu přibýlo knížek, kartónů, fólií a dalších věcí. Morozov byl bledý voják typu učence, s hranatou kostnatou tváří a neobvykle veselým náhledem na život a svou práci. Důstojníci Císařské bezpečnosti občas měli tendenci být zasmušilí.

Morozov pozdravil Ivana něčím, co mohlo být mávnutím ruky nebo také nápodobou zasalutování. Bylo opravdu těžké uhodnout, co to mělo být, a současně mu nohou přisunul druhou otáčivou židli. „Kapitáne Vorpatrile. Rád vás opět vidím. Jakými galaktickými záležitostmi se pro admirála Desplainse zabýváte dnes?“

Ivan se usadil a opatrně vtěsňal nohy mezi krabice na zemi. „Já,“ začal opatrně a záměrně neřekl *my*, „já mám otázku, která se týká neobvyklé osoby. Zdá se, že má vztah k Jacksonu.“

Ivan dál velmi opatrně, ale přesto velmi živě popsal Rish. Jen její jméno prozatím nezmínil. Ostatně mohlo být nepravé. Zdálo se, že popisovat Tej nemá cenu. Takových krás se skořicovou pletí mohlo být moře. Na druhou stranu Rish byla velmi unikátní. *Drž se toho, co je jednoduché.*

Morozov velmi pozorně naslouchal se zdviženým obočím a prsty spínal špičkami k sobě v gestu, které, jak Ivan tušil, odkoukal od svého předchozího nadřízeného. A jak Ivan pokračoval, v jednu chvíli mu uniklo *Ha!* Dříve, než se Ivan mohl zeptat, co to znamená, otočil se Morozov ke svému terminálu a otevřel něko-

lik souborů, příliš rychle na to, aby Ivan zachytil, jaké soubory to jsou. Po chvilce se vítězně napřímil a ukázal Ivanovi na obrazovku.

Ivan se zadíval na obrázek. „Proboha. Je jich víc!“ Upamatoval se, že má zavřít pusou.

Na obrázku byl skupinový portrét velmi formálního typu. Rish, a byla to zcela jistě Rish, klečela na jednom kolenu druhá zleva. Na sobě měla jen velmi málo oblečení. Zlatou roušku a do složitého vzoru spletenou zlatou fólii, zřejmě nalepenou na těle, jež sotva zakrývala její ňadra a která se směrem k hrdlu rozplétala, jako kdyby ukazovala na její tvář, připomínající exotickou květinu. Kolem ní byly v různých pózách čtyři další ženy a muž. Měli trochu rozdílné výšky a postavy, ale všichni byli stejně štíhlí a zvláštní. Jedna žena byla bílá a stříbrná, další žlutá a kovově zlatá, další zeleno-zlatá, pak červeno-granátová a muž byl černo-stříbrný. Šest různých, ale přesto krásných a klidně se usmívajících tváří.

„Kdo to je?“

Morozov se usmál jako pouliční kouzelník, kterému se právě velmi vydařilo jeho vystoupení. A Ivan musel uznat, že tohoto králíka z klobouku vytáhl skutečně efektně.

„Jmenují se Perla, Rubín, Smaragd, Topas, Onyx a ta modrá se jmenuje Lapis Lazuli. Jsou to slavné živé klenoty baronky Cordonah. Tenhle obrázek je pár let starý.“

„Produkt jacksonské genetiky?“

„Samozřejmě.“

„Co, ehm, dělají? Tedy kromě toho, že vypadají úžasně.“

„No, baronka je používala čas od času jako dekora-

ci. Ze všech zpráv je zřejmé, že si vždy potrpěla na efektní vystoupení. A také předváděli tance, pro zvlášť vzácné návštěvníky. Sluhové, a myslím, že mnohem víc. Rozhodně služebníci.“

„Ehm... jakže?“

„*Služebník* je jacksoniánský výraz pro naprosto oddaného sluhu nebo otroka. Vyrábějí se různě, buď psychologickým nátlakem nebo genetickou úpravou, nebo obojím. Jsou naprosto a bezvýhradně oddáni svému pánu. Při odloučení od pána nebo paní prý chřádnou a někdy prý také zemřou, když zemře jejich pán.“

To skoro znělo trochu jako zbrojnoši jeho bratrance Milese, ale ti strozí mužové zdaleka nevypadali takhle fotogenicky. Ivan si to ale nechal pro sebe. „Baronka Cordonah? Má nějakou spojitost se Stanicí Cordonah?“ To byla jedna z pěti nejdůležitějších skokových stanic střežících červí díry vedoucí do Jacksoniánského místního vesmíru. Stanice Fell, která obsluhovala skokový bod na Hegen Hub, byla v popředí barrayarského zájmu nejvíce, ale i ty ostatní byly důležité.

„Až donedávna byli Shiv a Udine ghem Estif Argua, baron a baronka Cordonah, vládci stanice Cordonah a všeho na ní.“

„Až donedávna – moment, cože? Ghem Estif?“ To bylo čistě cetagandské jméno. „Jak se to mohlo stát?“

„Ah, to je dlouhý příběh.“ Morozovovi se zablesklo v očích nadšení. „Jak dávno mám začít?“

„Jak dávno to začalo?“

„Dost dávno, budete překvapený.“

„Tak fajn, začněte od začátku. Mějte ale na paměti, že se v tom snadno ztratím.“ Ivan po očku mrkl na hodinky, ale odolal pokušení Morozova ve vyprávění

popohnat. Natrefit na důstojníka Císařské bezpečnosti ve *sdílné* náladě nebývá příliš časté.

„Jméno ghemského generála Estifa by vám mohlo být z hodin historie povědomé...?“ Tady se Morozov s nadějí odmlčel. Vlastně ani moc ne, ale Ivan kývl, aby ho ve vyprávění povzbudil. „Jeden z méně významných cetagandských generálů, kteří se účastnili posledních dnů Okupace a všech s ním spojených debaklů,“ osvětlil mu laskavě Morozov. „A v tu dobu dostal za odměnu hautskou manželku.“

Což byla nejvyšší pocta a zároveň břemeno, které cetagandský ghem mohl získat. Taková manželka byla genetickým darem, věnovaným vládnoucí třídou cetagandské aristokracie, hautské nadrasy, která sama sebe nepřestávala vyvíjet. Nebo si to alespoň mysleli. Po setkání s několika hautskými dámami si Ivan dokázal představit, že takový dar generál přijímal se smíšenými pocity.

„Poté, co se většina jeho ghemských bratrů vrátila na Eta Cetu, aby se už v zásadě naposledy v životě omluvili svému císaři, zůstal ghem Estif a jeho žena z naprosto pochopitelných důvodů na Komarru. Musel to pro ně být velmi zvláštní a ubohý život, který jako Cetagand'ané bez domova vedli pod těmi kupolemi. Ale ghem Estif měl své styky a jeho dcera Udine, která se vlastně narodila tady v Solstice, si časem vzala velmi bohatého komarrského obchodního magnáta.“

„Ehm, kolik generací tahle Udine vlastně pokrývá...?“

Morozov zdvihl ruku. „Moment... Plány ghema Estifa bohužel opět jednou nevyšly, protože Barrayar v té době anektoval Komarr. Takže rodina se rozprchla různými směry. Dcera se svým manželem uprchla

na poslední chvíli pod ochranou žoldnéřského kapitána ze Selbyho letky, kterou si Komarr najal ke své obraně. Což byl trochu excentrický bývalý jacksoniánský pašerák jménem Shiv Arqua.“

„Takže její komarrský manžel zahynul?“

„Ne. Ale dříve, než se dostali na konec své cesty, si mladá Udine zvolila jiný objekt svého zájmu. Není zcela jasné, kdo koho unesl, ale vzestup Shiva Arquy v klanu Cordonah začal zhruba v tu dobu.“

„Aha.“ *Přemýšlej.* Ivana napadlo, kolik asi nahromaděných frustrací v sobě musela nést dcera poraženého vyhnance a ghemského generála. Nebo to udělala z pozitivnějších důvodů. „Ehm, tedy ten Shiv musel být opravdu fešný vesmírný pirát, že?“

Morozov si zamnul bradu. „Obávám se, že ani Císařská bezpečnost nemá zcela jasno v tom, jakým mužům dávají ženy přednost.“ Znovu se naklonil a vyvolal na obrazovku další snímek. „Tohle je oficiální portrét, když Arqua převzal pozici barona, před dvaceti lety. Dnes by byl prošedivější a mohutnější, pokud vám to pomůže.“

Byl to obrázek stojícího muže a ženy, hledících do objektivu s neproniknutelným výrazem. Oba byli oblečení do rudé barvy, její šaty byly tmavě karmínové, jeho vesta a kalhoty byly tak temně rudé, až přecházely do černa. Žena zaujala Ivana jako první. No ano, ta výška, bezchybná pleť a hluboké oči, překrásná postava a výraz naprosté převahy, která se vždy pojila s hautskými geny. Přes rameno jí splýval silný, tmavý proud lesklých vlasů, svázaných blyštivými stuhami a sahající až pod kolena, přesně v hautském stylu.

Manžel jí hlavou dosahoval sotva k bradě, ačkoliv Arqua rozhodně nebyl malý. Střední výška, mohutná

postava, bylo vidět, že v mládí býval svalnatý. Černé vlasy neurčitelné délky svázané pravděpodobně do uzlu. Snad už prosvítající první šediny? Široká tvář, která vypadala spíš na velitele přepadové jednotky, ale lesklé černé oči, které mohly být nebezpečně pronikavé, pokud na někoho obrátily svou pozornost.

Ivan si nebyl příliš jistý, ale podle jejich postoje soudil, že za její širokou sukni se za zády drží oba za ruce.

„Působivé,“ řekl Ivan upřímně.

„To ano,“ souhlasil Morozov. „Vlastně mi jich bylo docela líto. Arqua a jeho žena se chovali velmi slušně. Arqua nechal únosů a trochu se usadil a začal unesené zachraňovat. Klan Cordonah měl nejlepší statistiky zachráněných ze všech klanů, které se tímhle živily. Byli vlastně svým způsobem dost spolehliví. Stejně rádi prodávali barrayarské informace Cetagandě jako cetagandské naší Císařské bezpečnosti, a pokud měla Cetaganda stejně spolehlivé informace jako my, museli s nimi být jako s dodavateli velmi spokojení. A klan Cordonah uměl pozornosti oplácet.“

„Mluvíte ale v minulém čase. Takže jaký je současný vztah Barrayaru ke klanu Cordonah?“

„To se, obávám, dá těžko říct. Asi před sedmi měsíci byl klan Cordonah násilně zabrán jedním z konkurenčních klanů, klanem Prestene. A protože od té doby nebyl podniknut žádný protiútok, je téměř jisté, že baron i baronka jsou mrtví. Což je skutečná ztráta. Měli styl.“ Povzdechl si.

„Takže noví, ehm, vládci klanu s námi tolik nespoupracují?“

„Řekněme, že nejsou prověřeni. A nejsou příliš komunikativní. V tu dobu jsme přišli o spoustu spojení, která jsme ještě nestačili nahradit.“

Ivan zamžikal a pokusil se představit si, jak by ta věta zněla, kdyby ji nevyslovil důstojník Císařské bezpečnosti. *Spousta mrtvých*, bylo asi nejvhodnější slovní spojení, na které přišel.

„Nebylo známo, zda byly barončiny Klenoty také zadržaty, zabity nebo uprchly,“ pokračoval Morozov. „Takže mě velmi zajímá, kdo a kdy je v poslední době viděl. Kdepak jste viděl Lapis Lazuli?“

„Promluvíme si o tom,“ řekl Ivan. „Ale jindy. Teď už musím jít.“ Pohlédl na svůj komunikátor. Bohužel nelhal. Postavil se. „Děkuji, kapitáne Morozove, moc jste mi pomohl.“

„Takže kdy budeme v tom rozhovoru pokračovat?“ zeptal se Morozov.

„Obávám se, že ne dnes odpoledne, už něco mám,“ klopýtal Ivan přes krabice ke dveřím kanceláře. „Uvidím, jak budu mít čas.“

„Zastavte se kdykoliv,“ navrhl mu Morozov. „A, prosím, předejte mé osobní pozdravy svému, ehm, nevlastnímu otci, doufám, že mu bude už lépe.“

„Virtuálnímu nevlastnímu otci,“ opravil ho spěšně Ivan. „Matka a Illyan se vlastně ještě nevzali, víte?“ Podařilo se mu usmát.

Když prchal strohou chodbou, napadlo ho, že by mohl existovat ještě *jiný* důvod, proč by s ním dnes mohla Císařská bezpečnost takhle ochotně spolupracovat, a rozhodně to nemělo nic společného s admirálem Desplainsem. Otřásl se a vyběhl ven.

Ivan na konci pracovní doby vyrazil ke dveřím s hlavou plnou informací z dnešních pracovních porad, od povýšení až k namátkovým inspekcím, a barvi-

té historie klanu Cordonah, ale mimo jiné přemýšlel o tom, kde vzít večeri, která by potěšila Tej. *Pokud tam ještě je.* Spěchal domů, aby to zjistil. Proto ho nijak nepotěšilo, když koutkem oka zahlédl poručíka u stolku u vstupních dveří, který na něj zuřivě mával a snažil se upoutat jeho pozornost. „Pane! Moment!“

Bylo příliš pozdě na to, aby zrychlil krok a předstíral, že ho neviděl. Ivan i admirál Desplains se oba zastavili, aby je mohl zadýchaně doběhnout.

„Co se děje, poručíku?“ zeptal se Desplains. Trochu lépe než Ivanovi se mu dařilo maskovat zklamání nad tím, že se jim nepodařilo uniknout. Jen trochu ironie prosáklo do jeho jinak rezignovaného hlasu.

„Pane. Právě se u mě nahlásili dva zástupci místní bezpečnosti a chtějí mluvit s kapitánem Vorpatrilem.“

Mluvit, ne zatknout, uvědomil si náhle zbystřený Ivan. Ačkoliv si uměl představit, že pro místní úřady nebude právě jednoduché zatknout barrayarského důstojníka uprostřed barrayarského velitelství.

Desplains povytáhl obočí: „Co to má znamenat, Vorpatrile? Že byste měl největší galaktickou sbírku pokut za špatné parkování? Ne, vždyť tu nemáte vůz. A na to tu ještě nejsme ani čtyři dny.“

„Nevím, pane,“ řekl Ivan po pravdě. *Možná tuším, ale to není totéž, že?*

„Nejrychlejší způsob, jak to zjistit, bude promluvit si s nimi. Tak běžte, ať mají radost.“

Mávl rukou. „Pak mi o tom řeknete ráno.“ Desplains strategicky ustoupil a obětoval Ivana jako povolenou ztrátu.

Mohlo to být horší. Desplains se toho mohl chtít účastnit... Ivan si povzdechl a nechotně následoval

horlivého poručíka, který ho informoval: „Usadil jsem je do konferenční místnosti číslo tři, pane.“

V budově bylo pár takových zasedacích místností, některé byly přímo ve vstupní lobby, to pro případ, že návštěvy nebyly hodny toho, aby pronikly hlouběji do budovy. Ivan tušil, že tyto místnosti budou sledované. Konferenční místnost tři byla ta nejmenší a vypadala asi stejně pohodlně jako čekárna na daňovém úřadě. Ivana napadlo, jestli tak vypadá schválně, asi aby se návštěvy dlouho nezdržovaly.

„Kapitáne Vorpatrile, tohle je detektiv Fano a detektiv pochůzkářka Sulmona z bezpečnosti kupole Solstika. Nechám vás tu o samotě. Detektivové, až skončíte, prosím, nahlaste se u východu a podepište se tam.“ A pak se ztratil i poručík.

Fano byl podsaditý muž, Sulmona byla štíhlá, ale atleticky vyhlížející. On měl na sobě civil, ona uniformu s kompletním vybavením pochůzkáře, včetně pouzdra s paralyzérem a šokovým obuškem. Oba vypadali mladistvě, ale mladí nebyli. Nebyli to staří veteráni, ale také žádní začátečníci. Sami se zřejmě narodili až po anexi, ale určitě mají starší příbuzné s nepříjemnými vzpomínkami. Ivan si automaticky povšiml, že Sulmona má na prstě snubní prsten.

„Děkuji, že jste si na nás udělal čas, kapitáne,“ řekl zdvořile Fano a postavil se. Ukázal gestem na židli naproti sobě. „Prosím, posaďte se.“

Zcela dle pravidel výslechů tak Fano dal najevo, že mu tento prostor patří, a připravil si tak půdu. Ivan předstíral, že si toho nevšiml, a posadil se. Oba pozdravil neutrálním kývnutím. Kdysi dávno absolvoval školení, jak se chovat při výslechu. *Určitě si na to vzpomenu.* „Pane, paní. Co mohu pro místní bezpečnost udělat?“

Oba si vyměnili rychlý pohled. Začal Fano: „Vyšetřujeme zvláštní zatčení spojené s vloupáním, ke kterému došlo dnes brzy ráno v okolí Jezerního kráteru.“

Zatraceně, jak na něj přišli tak brzy? *Jen žádnou paniku. Nic jsi neprovedl.* No dobře, provedl toho dost a začalo to tím, že vůbec poslouchal Byerlyho Vorrutyera. Ale určitě neprovedl nic *nezákonného*. *To já jsem tady oběť.* Nahlas řekl jen: „Aha?“

„Ehm,“ opáčila Sulmona a vytáhla z kapsy kameru, kterou položila mezi ně na stůl. „Nemáte nic proti tomu, když si tento rozhovor budeme nahrávat? Je to standardní postup.“

Proč ne? Stejně jako u nás. Ano, a přepis bude mít admirál Desplains na stole hned ráno. *Jau.* „Jistě, samozřejmě,“ prohodil nevinným tónem nahlas. Přátelsky se na pochůzkářku usmál. Zřejmě byla vůči jeho šarmu imunní.

Fano pokračoval. „Byt, ve kterém ke vloupání došlo, je pronajímán mladé ženě, která se jmenuje Nanja Brindis. Nedávno se přestěhovala do Solstiky z kupole Olbia. Bohužel není k nalezení a dnes se neobjevila ani v práci. Vyrozuměli jsme, že jste s touto ženou mluvil včera večer. Popsal byste nám prosím toto setkání?“

Mám se nachytat sám. Kolik z toho setkání už doopravdy vědí? Očividně viděli skeny kreditky, kterou zaplatil v zaslátelské společnosti, a možná mluvili už s tou kolegyní a kdoví s kým ještě. Takže by se raději měl držet co nejvíce pravdy, a přitom nezmínit ani Byerlyho, ani neprozradit Nanju-Tej. Ani Císařství. Ani sebe. I když, pokud by došlo na lámání chleba, bylo jasné, kdo bude obětní beránek. Povzdychl si. Komařané by asi nepochopili, kdyby tady zabečel.

„No, ano, zastavil jsem se v zasílatelství, kde pracuje, abych odeslal domů balíček. Bylo před zavírací dobou, tak jsem jí nabídl, že ji vezmu na drink nebo na večeři.“

Sulmona sraštila obočí: „Proč?“

„No...viděli jste, jak vypadá?“

„Na její pracovní kartě byl obrázek,“ řekl Fano.

„Ona však ve skutečnosti vypadá mnohem líp. Je to velmi pohledná žena, věřte mi.“

„No a?“ řekla Sulmona.

„No, a já jsem voják daleko od domova, přece. Byla hezká, já jsem sám. Stálo to za pokus. Víím, že vy Komařané si o nás Barrayaranech nemyslíte, že jsme normální lidi, ale jsme.“ Na oplátku se taky zamračil. Neuhnula pohledem, ale přece jen trochu znejistěla. Došlo jí to.

„A pak se stalo co?“

„Ona řekla ne a já si šel po svých.“

„Jen tak?“

„Rozumím slovu ne. Vždycky se najde nějaká, co řekne ano.“

Oba si znovu vyměnili rychlý nečitelný pohled. Fano ho pobídl: „A co dál? Sledoval jste Seru Brindis k jejímu bytu?“

„Ne, myslel jsem, že se podívám na to jezero, kde pronajímají ty loďky. Protože se zdálo, že mám celkem dost času.“ Moment, je vůbec tím směrem? No vždycky může říct, že zabloudil. „A narazil jsem na Seru Brindis znovu, tentokrát náhodou.“

„Myslela jsem, že rozumíte slovu ne,“ prohodila Sulmona.

„Jistě, ale někdy ženy mění názor. Neškodí se zeptat znovu.“

„A co když změní názor opačně, než očekáváte?“

„Její škoda. Nepotrpím si na násilí, pokud máte na mysli tohle.“ A Ivanovi bylo jasné, že přesně na to myslí. No přece jen jsou to policisté a už pár ošklivých věcí zažili. „Mám mnohem raději, když jsou mé noční společnice přátelské.“

„A co dál?“ zeptal se Fano. Hlas mu začínal znít unaveně.

„Pak mě pozvala dovnitř. Myslel jsem si, že mám konečně štěstí,“ odkašlal si Ivan. „No, a tady to začíná být trochu trapné.“ *Vědí o její modré spolubydlící?* Možná ano, ale Ivan raději předpokládal, že ne. „Myslel jsem, že si sedneme, dáme si něco k pití a trochu se seznámíme a třeba dojde i na tu večeři. Ale ona vytáhla paralyzér a střelila mě.“

„Snažil jste se ji napadnout?“ zeptal se náhle studeným tónem Fano.

„Ne. Sakra. Víím, že jsem teď jen kancelářská krysa, ale kdysi jsem taky prošel tréninkem.“ A jednou ročně kurzem sebeobrany, jenže to byl pochybný benefit jeho *jiné* hodnosti. Sem to nepatří. „Kdybych ji napadl, věřte mi, že bych uspěl. Podařilo se jí mě střelit jen proto, že jsem to absolutně nečekal. Měl jsem pocit, že se to vyvíjí *dobře*.“

„A co jste si myslel potom?“ odušila suše Sulmona.

„No nic, byl jsem přece v *bezvědomí*. Nejspíš dost dlouho, protože když jsem se probudil, byl jsem přivázaný k židli a byla tma. Vypadalo to, že v tom bytě nikdo není. Nebyl jsem si jistý, jestli je bezpečné křičet, tak jsem se jen snažil uvolnit.“

„Bezpečné?“ zeptala se nevěřicně Sulmona.

Rozhodl se, že ze sebe nebude dělat úplného idiota. Zamračil se na ni. „Jestli tuhle práci děláte už nějakou

dobu, tak jste se určitě dostali k pár případům, které se týkaly Barrayaranů, a zvláště takových, co nosí uniformu. Víte, co se stává takovým, co narazí na Komary se vzpomínkami z minulosti. Nevěděl jsem, jestli nejsem v rukou bláznů, teroristů, špiónů nebo kdoví koho. Jestli mě chtějí mučit, zdrogovat, unést nebo co vlastně. Tak jsem se rozhodl, že na sebe nebudu zbytečně přitahovat pozornost.“

Oba dva se zatvářili trochu zahanbeně a Ivan si uvědomil, že trefil do černého. Výborně, tohle trochu rozvineme.

„Právě se mi začínalo dařit trochu se uvolnit, když vtom se u okna objevili ti dva. Bylo to ve třetím patře. No a začali si prořezávat díru plazmovým obloukem. Napadlo mě, že tohle není na Komarru obvyklý způsob návštěvy. A zvláště v tuhle dobu. Pomyslel jsem si, že si jdou pro mě.“

„Ti dva,“ řekl Fano, „při prvním výslechu vypověděli, že se snažili vrátit gravitační paletu člověku, od kterého si ji vypůjčili, a náhodou vás přitom zahlédli. Vy jste prý zoufale volal o pomoc, a proto se prý museli vloupat dovnitř.“

„Ha,“ uchechtl se temně Ivan. „To je dobrá verze, ale pravdivá není.“ Odmlčel se. „Při prvním výslechu? Doufám, že jste je dali pod fastpentu.“

Vlastně v to ani nedoufal, a ani to neočekával. Každý profesionální agent má přece implantovanou rezistenci na drogu pravdy?

„Později,“ řekl Fano. „Hned, jakmile sesbíráme dostatek důkazů a díky neshodám budeme mít legální povolení zahájit výslech pod fastpentu.“

„Cože, copak nemají alergii? Podle mě vypadali jako profesionálové. Tedy, co jsem měl možnost vidět.“

„Místní malí kriminálníci obvykle nemají tak sofistikované techniky,“ řekl mu Fano. „Místo toho se spoléhají na systém komunikačních buněk. Nikdy nevědí, kdo je najal nebo proč mají nějakou práci provést. Není to tak technicky náročné, ale bohužel dost účinné. A k vzteku. Tedy alespoň pro nás.“

„To určitě,“ připustil Ivan. „Takže... šli si pro mě?“ A díky bohu, že se držel pravdy, tak jak to jen šlo.

Fano se zamračil a přiznal: „Ne. Zdálo se, že měli unést Seru Brindis a její služku. Sera Brindis byla jediným nájemníkem vedeným v tom bytě. Viděl jste tu druhou ženu?“

Ivan zavrtěl hlavou. „Ne, dokud mě nestřelila.“ A pak to doplnil. „No a pak už těžko.“

„Vy jste ty dva muže paralyzoval?“ zeptal se Fano.

„Já jsem byl bohužel stále připoutaný k té židli. A to světlo mě oslepovalo. Snažil jsem se je přemluvit, aby mě rozvázali. Najednou jsem zaslechl výstřely, zničehonic. Slyšel jsem za sebou kroky běžící ke dveřím, ale než jsem se konečně vyprostil a mohl jsem se ohlédnout, nikdo tam už nebyl.“

„Kolik párů nohou?“

„Myslel jsem si, že jeden, ale přísahat bych na to nemohl. Celá ta noc byla jako ze špatného románu, jen jako by mi chyběl scénář. Pak už jsem se jen snažil tam odsud zmizet dřív, než se vrátí někdo další a začne si hrát na Umuč si svého Barrayarana.“

Sulmona se naklonila dopředu a začala si hrát s kamerou. „Dostali jsme anonymní tip na vloupání, který jsme dokázali vysledovat jen do určité míry. Naše programy si s tím neporadily. Zdá se ale, že jsme dokázali alespoň identifikovat hlas.“ Ze záznamu se ozval Ivanův nezřetelný hlas: „... Jo, měli jste to vidět.“

Jdu takhle po ulici. No a co byste řekli...“ a nechala ten monolog dohrát až do konce. Pak dodala. „Také jsme dohledali platbu, kterou jste platil za bublinový vůz z Jezerního kráteru do středu Solstiky, jen pár minut poté, co jste zavolał.“

„Slyšel jste skutečně křičet ženu?“ zeptal se Fano.

„Hm, no, vlastně ne. Jen jsem si myslel, že bezpečnost přijede rychleji. Netušil jsem, jak rychle se ti dva nahoře proberou. A nemyslel jsem si, že by se jim mělo dovolit zmizet. Chtěl jsem na to upozornit bezpečnost, tedy vás. Což se mi podařilo.“

„Víte, kapitáne Vorpatrile, že utéct z místa činu a provádět falešná poplašná volání je protizákonné?“ zeptal se Fano.

„Možná jsem tam měl zůstat, ale přišel bych pozdě do práce. A měl jsem toho sám dost.“

Fano ukázal na záznamník. „Byl jste opilý?“

„Nepopírám, že jsem předtím pár drinků měl.“ Sice to pravda nebyla, ale bude lepší, když si budou myslet, že byl trochu přiopilý, což jim určitě nebude připadat divné. Může využít jejich předsudků. „Ale už jste někdy zažil, jaké to je, probrat se po zásahu paralyzérem?“

Fano zavrtěl hlavou. Sulmona se zamračila, nejspíš s ním nechťíc musela souhlasit. To bylo poprvé, co s ním souhlasila.

„No, tak vám povím, že to je zkrátka *příšerné*. V hlavě vám bzučí a máte problém s viděním. I s rovnováhou. Není divu, že jsem zněl opile.“ To řekl hlavně pro admirála Desplainse a kohokoliv dalšího, kdo bude tento záznam poslouchat. Protože i jeho sebeobětování má své meze, a tohle už je tak dost zlé. Zatracený Byerly.

Fano se ušklíbl. „A vaše práce byla tedy důležitější, než zůstat na místě činu, kde jste byl vy sám obětí?“

Ivan se narovnal, a poprvé se zatvářil jako admirálův pobočník. Také uměl mluvit velmi mrazivým tónem. „Velká část mé práce je přísně tajná, Sere Fano. S vámi ji konzultovat nebudu.“

Oba Komařané zamžikali.

Sulmona zasměchovala. „Byl byste ochoten zopakovat své svědectví pod fastpentou, kapitáne?“

Ivan se opřel do židle a založil si ruce na prsou, protože tady si byl naprosto jistý. „To nezáleží na mně,“ odpověděl mírně. „Museli byste požádat mého velícího důstojníka, admirála Desplainse, velitele jednotky a pak by ten požadavek muselo schválit velitelství Císařské bezpečnosti ve Vorbarr Sultaně. Tuším, že by to musel schválit osobně generál Allegre.“ Vlastně si tím byl dost jistý. „Musel by být přítomen zástupce Císařské bezpečnosti, který by aplikoval jak drogu, tak protilék, a všechno by muselo být nahráváno. A vy dva byste napřed museli být vyslechnuti a prověřeni Císařskou bezpečností.“ A pak ještě laskavě dodal: „Ale samozřejmě můžete vznést požadavek. Do dvou týdnů byste mohli dostat odpověď.“ A do té doby on bude zase na cestě domů na Barrayar.

Detektivové si ho nevrle změřili. To bylo v pořádku. Ani Ivanovi se nelíbili.

„Ano, ale nahlásil jste ten incident své vlastní bezpečnosti, kapitáne?“ zeptal se Fano.

Vůbec se mu nelíbili. „Ve stručnosti jsem to ohlásil svému velícímu důstojníkovi.“ Což byla v jistém smyslu *pravda*, ale za tohle si ho Desplains ráno podá. „A protože jsem neskončil ani v nemocnici ani v márnici, a nikdo mě nevyslychal, nemučil, neokradl ani

nic takového, bohužel to musím brát jako nehodu, která se mi bohužel přihodila v mém volném čase. Ano, je to trochu záhada, ale záhady patří do kompetence Císařské bezpečnosti – která je často také vytváří – a to bohužel není moje parketa. Já jsem výkonný důstojník a stačí mi to. Každý z Císařské bezpečnosti, s kým jsem se setkal, byl vždycky hrozně prohnáný.“ *Včetně mých příbuzných.* „Až se Císařská bezpečnost rozhodne, co si mám o tom myslet, určitě mi to řeknou.“

Fano rezignovaně řekl: „Nepředpokládám, že by Císařská bezpečnost chtěla takové informace sdílet s místní bezpečností?“

„Můžete si o to požádat,“ odpověděl mu Ivan. Musel se přitom kousnout do rtu, aby se neusmál.

Sulmona zabubnovala prsty na desku stolu. „Pořád tu ale máme nezvěstnou ženu. Nelíbí se mi to. Těm únoscům se jejich únos nezdařil, takže kde je?“

„Hádám, že se pravděpodobně rychle sbalila a někde se ukryla,“ řekl Ivan. „Zdálo by se mi to rozumné, pokud by mě někdo pronásledoval.“

„Rozumné by bylo obrátit se na místní bezpečnost se žádostí o ochranu,“ stiskla frustrovaně rty Sulmona. „Proč to neudělala?“

Ivan se podrbl ve vlasech. „Nevím. Nesvěřila se mi. Ale jestli je tu jen krátce, tak by mohl být důvod někde v její minulosti. Kde žila předtím?“

„V kupoli Olbia,“ řekl Fano automaticky.

„Pak byste měli zaměřit pozornost spíš tam, ne?“
A rozhodně ne třeba na můj byt.

„To nás čeká teď,“ povzdechl si Fano. Opřel se dlaněmi o stůl a narovnal se. Ivana napadlo, že se asi kvůli tomu případu v noci pořádně nevyspal. *Stejně*

jako já. Váhavě pokynul ke dveřím, jako že Ivana propouští. „Kapitáne Vorpatrile, děkuji vám za vaši spolupráci.“ *Aspoň nějakou,* nedodal sice nahlas, ale jako by to řekl.

„Moje vlastní ostuda v téhle věci rozhodně není nejdůležitější. Neznamená to ale, že si ji užívám. Není ale zač, skutečně doufám, že se Sera Brindis v pořádku najde.“

Ivan pak doprovodil své návštěvníky k východu. A když měl ten nepříjemný výslech za sebou, vyrazil ven z budovy.

KAPITOLA 4

Kapitán Vorpatril se vrátil příšerně pozdě po setmění, až když zapadlo jak slunce, tak solární zrcadlo. Tej mu to odpustila téměř okamžitě, jakmile zahlédla v jeho náručí několik ohromných, těžkých balíků, ze kterých vycházela lákavá vůně.

„Musíme si promluvit,“ zasípěl, ale dvě vyhladovělé ženy se na něj doslova vrhly.

„Máme hlad. Uvědomuješ si, žes nám tu nenechal nic než ty ohavné vojenské přídělky?“ vyčítala mu Tej. „To byl celý náš oběd. No, a ještě to víno,“ dodala upřímně. „To bylo alespoň dobré.“

„Já jsem měl ty krysí tyčinky jak k snídani, tak k obědu a víno žádné,“ přebil jejich utrpení.

Rish, jejíž metabolismus vždycky pracoval na plné obrátky, odspěchala prostřít talíře a příbory na kulatý skleněný stůl v kuchyňce. V balících byly tři druhy těstovin, grilovaná zelenina, špenát, omáčka z česneku, špenátu a piniových oříšků, hovězí plátky, pečené kuře s rozmarýnem – maso samozřejmě uměle vypěstované, saláty zeleninové i ovocné, sýry, koláč, tři druhy zmrzliny, dva šerbety a ještě nějaké víno. Tej jen prolétlo hlavou: *Miluju muže, co plní sliby.*

„Nebyl jsem si moc jistý, jestli některá nemáte nějaká stravovací omezení nebo potřeby,“ vysvětlil Vor-

patril. „Tak jsem vzal ode všeho něco. Všechno je to komarrská kuchyně, je tady kousek odsud dobrá restaurace.“

„Já sním všechno, co kdysi nebylo živým zvířetem,“ prohlásila Rish.

Tej si s radostí všimla, že si Vorpatril dokáže jídlo užít. Z těch krysích tyčinek si udělala představu o hloubce barrayarského barbarismu, o kterém se jí ani nesnilo. Jenže jeho výběr jídla jí ukázal nečekanou úroveň vkusu a kultury. Jeho vlastní inteligence a chování se samozřejmě nemohlo rovnat jejímu nebo Rishinu, ale rozhodně bylo dost dobré. A zdálo se, že si nechce kazit společnou večeři nepříjemnou debatou, což Tej rozhodně vyhovovalo.

A navíc se zdálo, že tu diskusi nechce zahájit ani nijak brzy potom. Po večeři si odskočil, shodil kabát i boty a natáhl se na gauč. Nebo se na něj spíš zřítíl. „Potřebuju jen na chvilku zavřít oči...“

Z chvilky byla chvíle. Pak se mu otevřela ústa. Nedalo se říci, že by chrápal. Vydával spíš jakýsi vrnivý zvuk, který navíc tlumil polštář.

Rish si založila paže na prsou a prohlížela si ho. „Přiznávám, že tihle Barrayané jsou celkem roztočilí, když spí. Hlavně nemluví.“ Naklonila hlavu. „Dokonce i slintá přitažlivě.“

„Neslintá,“ usmála se Tej.

„Moc se na něj neupínej, zlato,“ poradila jí Rish. „Tenhle je nebezpečný.“

Tej se zadívala na spícího důstojníka. Nevypadal nijak nebezpečně. Tmavé vlasy mu padaly do čela a člověka přímo lákalo je odhrnout... „Vážně?“

„Ty víš, jak to myslím.“

„Máme ho vzbudit?“ zeptala se pochybovačně Tej.

„Myslím ale, že se v noci nijak zvlášť nevyspal. Nejspíš nám usne na židli.“

„Jen ať se prospí,“ Rish se podívala na svůj náramkový komunikátor. „A kromě toho právě začíná můj pořad...“

Rish byla tak dlouho zavřená doma v bytě, že se začala dívat na komarrské holovizní seriály, čemuž Tej vůbec nerozuměla. Po celodenním pachtění v práci byla ráda, že krátký komarrský večer může využít k odpočinku. Rish odešla do ložnice, kde měla nejlepší připojení, a zavřela za sebou dveře. Tej napřed zhasla, aby ji nebylo vidět z dálky, a pak vyklouzla na balkón, kde se zahleděla do toho cizího, uzavřeného města. Opravdu má její dlouhá cesta skončit tady? Mohlo by ostatně být i hůř. Není to ale na ní, prostě se jen veze s osudem.

Po chvíli se vrátila, pečlivě za sebou zamkla dveře a zatáhla závěsy a pak se tiše pustila do úklidu nádobí po večeři. Zbylo toho ještě dost na zítřek. Kapitán vypadal, že je s Rish nevyhání. Pak se vrátila ke gauči a pokusila se mu vzít polštář, aby ho vzbudila. Na spícího člověka si ho přidržel s překvapivou silou a odhodláním, a protestně cosi mumlal, takže to Tej vzdala a prostě se posadila naproti němu. Musela přiznat, že z genetického hlediska to nebyl špatný pohled. Tedy na náhodný produkt, samozřejmě.

Po dalších pár minutách přišla Rish a potěšeně se usmívala. „Měla jsem pravdu s tím Hendro Fonem,“ informovala Tej. „Tu amnézii jen předstíral. A vyměnili ten DNA vzorek. Sera Jenna byla skutečně klon. Vsadím se, že ten obchodník už je na útěku.“ Pak se posadila vedle Tej a kývla směrem k Vorpatrilovi. „Ještě spí, co?“

„Ano. Musel být úplně vyčerpaný. Co asi jako po-
bočník dělá celý den?“

„Vůbec netuším,“ zadumala se Rish.

Chvilí byly zticha.

Tej nakonec řekla: „Rish, co budeme dělat dál? Tady
můžeme zůstat dnes, a možná i zítra, ale co pak? Do
práce se vrátit nemůžu.“

„To vůbec nevadí. Víím, že ses tam snažila, ale ta
práce stejně moc nevynášela. Celou dobu jsem ti to
říkala.“

„Já víím, a já si myslela, že Nanja by třeba mohla
postoupit někam výš.“ Ta obyčejná práce a kancelář
byly ideální pro člověka, který potřeboval zůstat ne-
nápadný. Tej se do práce zaučila během dvou dní. Což
bylo prima, protože si nebyla vůbec jistá, jestli by
tehdy zvládla něco náročnějšího. *Mám tohohle pach-
tění plné zuby.* „Nanja Brindis bylo moje poslední mož-
né krycí jméno, a ani to nebylo příliš dobré.“ A možná
to bylo dobře. Její další identita bude méně předvída-
telná pro její pronásledovatele, protože si ji bude
muset vymyslet.

A nemůže si ji ani dovolit.

Kdyby se dokázaly dostat na Escobar, mohly by si
sehnat lepší krytí, ale bez lepšího krytí se z Komarru
nikdy nemůžou dostat...

„Teď je mi teprve jasné, co to znamená být bez
Klanu.“

Rish ji konejšivě uchopila za ruku. „Možná bychom
se mohly odstěhovat do jiné kupole. Možná do Equi-
nox, nebo Serifosy. Nemůžeme si dovolit skokovou
lod', ale na jednokolejku bychom měly. Vypadneme
ze Solstiky, kde už o nás vědí,“ uvažovala chladně.

„Jenže v menší kupoli bude těžší se ukrýt.“

Rish se postavila, protáhla se a šla se blíž podívat, zda jejich hostitel opravdu spí. Když se nepohnul, naklonila se nad něj a vytáhla mu z kapsy peněženku. Přinesla ji k Tej a znovu si prohlédly její obsah.

„Moc peněz tu nemá,“ řekla Rish, „a ta kreditka je nám k ničemu. I když ta identifikační karta by se asi dala prodat za dobré peníze, kdybychom věděly komu.“

„Tohle,“ ukázala Tej tenký svazeček místní měny, „by nám stačilo sotva na pár dní. To můžeme zůstat zrovna tak tady. Vrať to.“

Rish pokrčila rameny a uposlechla, vrátila peněženku na její místo stejně rychle, jako ji předtím vytáhla.

„Viděla jsem tuhle takový pořad,“ řekla po chvíli Rish. „Bylo to o Sergyaru a o tom, jak probíhala jeho kolonizace. Vypadalo to tam hezky a je tam dýchatel-ná atmosféra.“

„Říkali něco o tom ohavném červím moru?“ otrásla se Tej.

„Vůbec nic. Myslím, že se snažili lidi přesvědčit, aby se tam přestěhovali. A obrázky oteklých kolonistů by k tomu asi nepřispěly. Ale pochopila jsem z toho, že se tam dá odjet na nějakou pracovní pozici a za cestu zaplatíš až na místě prací.“

Tej to připadalo tak trochu jako prodání se do otroctví. Nahlas ale řekla: „Jenže Sergyar má ještě menší populaci než Komarr. A je tam spousta Barrayaranů. Jak se tam budeš schovávat?“

„Slyšela jsem, že současná vicekrálovna se tam snaží přitáhnout nové usedlíky. Dokonce i z Kolonie Beta. Takže to tam nebude jako na Barrayaru nebo na Komarru. Alespoň ne dlouho.“

Chvilíčku obě mlčely a uvažovaly nad touhle možností. Záleželo na tom, jestli se jim podaří dostat na

orbit živé a bez povšimnutí, což za současné situace nebylo příliš jisté.

„No a pak tu máme našeho záhadného kapitána,“ kývla Rish hlavou na spící postavu naproti nim. „Kapitán Vorzáhada, i když se jmenuje jinak.“

„Jmenuje se Ivan Xav a druhý s tím jménem není. Myslím, že se mu líbím.“

„To se pozná hned,“ uculila se Rish. „A já si myslím, že se mu líbí tvoje horní partie.“

„To se líbí každému,“ povzdechla si Tej. Pak se taky uculila. „Ale má dobrý vkus.“

„Kdyby to byl náhodný Komařan z ulice, řekla bych, pojd'me se na něj nalepit a využijeme ho. Jenže on není náhodný a už vůbec ne Komařan, a to je příliš divné.“

„Hm.“

Následovalo dlouhé ticho.

Pak Rish řekla velmi tiše: „Radši se zabiju, než bych se nechala odvézt zpátky, aby mě využili proti baronovi a baronce.“

Tej stejně tiše odpověděla: „Není žádný baron ani baronka, není proti komu tě využívat. Prostě by využili jen nás.“ Zamrkala, aby potlačila slzy. *Ne, plakat už nebudu. Kdyby pláč mohl pomoci, už by bylo po všem.*

Obě se zahleděly před sebe. Když Rish opět promluvila, její hlas zněl prázdně a dutě. „Když nás dostanou, nebudeme mít moc možností kam utéct. Možná se budeme muset brzy rozhodnout.“

Nemusela říkat, jaká bude ta poslední možnost. Už to spolu probíraly dvakrát, ačkoliv se tomu tématu snažily vyhýbat.

„Jaké by to bylo tady?“

„Je příliš nebezpečné jít sehnat nějaký jed, i když

jsem tady po cestě viděla veterinární ošetřovnu, která by se dala vykrást. Jenže... četla jsem o metodě, kterou kdysi používali na Staré Zemi. Lehneš si do horké vany a prořízneš si žíly. Bolí to jen chvíli, méně než hyposprej. Tady je hezká velká vana. Mohly bychom si ji napustit a... jít spát.“

„Ale to by byl docela šok pro Ivana Xava, kdyby se vrátil domů a viděl to, ne? A určitě by měl problémy, jak to vysvětlit místní bezpečnosti.“

„Jenže to budou pak jeho problémy.“

Tej se schválně dívala jinam než na ni. „Jsi taky unavená, že?“

„Strašně,“ vzdychla Rish.

„Měla sis dnes odpoledne taky zdřímnout.“ Tej zamýšleně zavřela oči. „Já nevím. Radši bych snad vylezla na nejvyšší budovu v Solstice a skočila dolů. Ten pád by byl určitě úžasný. Tančily bychom naposledy ve vzduchu. Byl by to tvůj poslední tanec.“

„Taková derniéra se smutným koncem,“ řekla Rish.

„A žádné přídavky. Baronka po tobě vždy chtěla přídavek...“

„Já jsem pro tu vanu.“

„I ten balkón tady by stačil, kdyby bylo potřeba.“

„Ne, to je příliš na očích. Mohli by nás třeba zachránit, a co potom?“

„To... je pravda.“

„Hm.“

Opět nastalo ticho. Spící kapitán nahlas zachrápal a převalil se.

„Líp by se ti utíkalo beze mě,“ řekla Rish.

Tej si odrkla. Tohle bylo taky už staré. „Možná že loajalitu nemám implantovanou do genů, sestřičko, ale mám ji v sobě přirozeně a od přírody.“

„Od přirození,“ pousmála se Rish.

„Od přírody,“ řekla Tej.

„Takže vana.“

„Věž.“ Tej se odmlčela. „Vážně potřebujeme být při hlasování tři. Vždycky je to nerozhodně.“

„Nevadí.“

Tej naklonila hlavu a zamyslela se. „Vlastně nejlepší způsob by byl takový, který by vypadal, že nás pronásledovatelé zavraždili. Místní bezpečnost by je pronásledovala jako vrahy, a jejich šéfové za nesplnění úkolu. Poštvaly bychom je proti sobě.“

„To ano,“ souhlasila Rish. „Jenže to by byly jen malé ryby. Chtělo by to usmažit ty velké.“

„Jo,“ vzdychla Tej. *Jasně.* Jenže neviděla způsob, jak to udělat a zůstat přitom naživu.

Vorpatril se znovu převalil a divně zasípěl, jako ucházející balón. Pak znovu ztichl.

„Je to prima představení,“ ukázala znovu na spícího Rish. „Jen ta zápletka je dost nudná.“

„Mysli si, že je to experimentální abstraktní tanec.“
Hodně tichý tanec.

Rish zívla. „Hlasuju pro to, že jdeme spát. Necháme ho tady.“

„Víš, myslím, že bys-“ Tej ztuhla, protože ode dveří hlasitě zabzučel zvonek. Rish sebou trhla, jako by ji zasáhl elektrický proud, a vyskočila na nohy. Zlaté oči měla doširoka otevřené.

Tej přiskočila ke gauči a zatřásla ramenem spáče: „Kapitáne Vorpatrile! Vzbudte se! Někdo je u dveří!“

Ivan zamumlal a převalil se, jako zvíře, které se snaží zachumlat do pelechu. Zvonek se ozval podruhé.

Tej s ním znovu zatřásla: „Ivane Xave!“

Rish k němu přiskočila, popadla ho za kotníky a stáh-

la ho nevybíravě z gauče dolů. Dopadl s těžkým žuchnutím. „Hej, co to...?“ zamumlal nezřetelně a konečně se posadil. Pak si protřel oči. „Bože, to světlo!“

Zvonek se ozval znovu a tentokrát nepřestával, jako kdyby se o něj někdo vytrvale opíral.

„Kdo to teď ksakru může být?“ zamžoural Vorpatril na svůj komunikátor. „Kolik vlastně je?“

„Spal jsi asi tři hodiny,“ řekla mu Rish.

„Málo.“ Znovu se svalil na podlahu. „Bože, co je to za rámus? Tolik jsem toho nevypil...“

„Běž ke dveřím,“ sykla na něj Tej a zatahala ho za paži. K bzučení se přidaly ještě rány do dveří, jako kdyby do nich návštěvník bušil pěstí. Únosci by přece netropili takový hluk?

Konečně se začal namáhavě probírat.

„Jo. Jasně. Jdu tam.“ Ukázal jim, ať se schovají, a vydal se chodbou ke dveřím. „Vy dvě se schovejte.“

Tej se divoce rozhlédla. Byl tu jen obývací pokoj, kuchyňka, ložnice a koupelna, i když prostorná. Pak dvě skříně a balkón. Kdokoliv by je chtěl najít, našel by obě ženy snadno. Mají se nechat odříznout od toho spásného balkónu? Rish vystartovala do chodby vedoucí k ložnici a kývala na Tej, aby šla s ní. Tej místo toho proklouzla do druhého rohu a nakoukla do vstupní chodby.

Dveře se rozestoupily. Tmavý stín za Vorpatrilovými rameny promluvil s barrayarským přízvukem: „Ivane, ty idiote! Co se s tebou sakra včera v noci dělo?“

„Ty!“

A k Tejinu překvapení kapitán natáhl ruku, popadl návštěvníka za rukáv a vtáhl ho dovnitř, kde ho přirazil na zeď chodby. Dveře zasyčely a zavřely se. Zachytila tvář muže, ani mladou ani starou, menšího